

... najprije u Antiohiji nazvaše učeničke hrišćanima *

Djela 11:26

Antiohija

septembar/oktobar 2015.

br. 137

**Isus: Zaista, zaista vam kažem,
ko vjeruje u mene
ima život vječni.**

JOVAN 6:47

Zemlja plodom urodila! Bog nas blagoslovio, Bog naš!

Psalam 67:6

Ukoliko ste u mogućnosti da podržite Antiohiju novčanim priložima, molimo da nam se javite.

Antiohija se i dalje finansira isključivo od dobrovoljnih priloga svojih čitalaca.

Zahvaljujemo se na finansijskim priložima porodicama Stanković, Lazarević, Medić, Radovanović, vjernicima iz Doboja, Beograda, Banjaluke, Petrovca na Mlavi, i Jugoslovenskoj crkvi koja se okuplja u Bregencu i Sent Margaretenu.

Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931
Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BIH | E-mail: bd@blic.net
Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka
Štampa: Elman, Veternik | Tiraž: 1000 primjeraka

[DISTRIBUCIJA]

Srbija: Miroslav Čobrida +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261
Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033
Njemačka: Stjepan Beleš +49 15772470287 | Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186

PROKLAMACIJE

AKO STE POD STRESOM, NAPETI, OSEĆATE SE PORAŽENO I ŽELITE DA ISKUSITE NJEGOV MIR, REDOVNO PROKLAMIRAJTE NAGLAS SLEDEĆE ISTINE:

1. SVE MOGU U ONOME KOJI MI DAJE SNAGU (Fil. 4: 13)
2. BOG MOŽE DA IZLIJE OBILJE SVAKE MILOSTI, DA U SVEMU UVEK IMAM SVEGA DOVOLJNO ZA SEBE I JOŠ DA MI PREOSTANE ZA KOJE MI GOD DRAGO DOBRO DELO (2. Kor. 9: 8)
3. PRIHVAĆEN SAM OD HRISTA (Rim. 15: 7)
4. GLADAN I ŽEDAN SAM PRAVEDNOSTI I JA ĆU JE SE NASITITI (Mat. 5: 6)
5. BOŽIJE POMAZANJE PREBIVA NA MENI (1. Jov. 2: 27)
6. JA SAM DETE NEBESKOG OCA (Gal. 4: 5-7)
7. JA SAM NASLEDNIK BOŽIJI I SUNASLEDNIK S HRISTOM (Gal. 3: 29; Rim. 8: 17)
8. JA POSTIŽEM PUNU MERU HRISTOVOG RASTA (Ef. 4: 13)
9. JA PRIPADAM BOGU (1. Pet. 2: 9)
10. POZVAN SAM IZ TAME U BOŽIJU VELIČANSTVENU SVETLOST (1. Pet. 2: 9)
11. BLAGOSLOVLJEN SAM SVAKIM DUHOVNIM BLAGOSLOVOM (Ef. 1: 3)
12. HRIST JE MOJ ŽIVOT (Kol. 3: 4)
13. SLOBODAN SAM (Rim. 8: 2)
14. PRIJATELJ SAM BOŽIJI (Jov. 15: 14-15)
15. DRAGOCEN SAM U BOŽIJIM OČIMA (Isa. 43: 3)
16. NE FALI MI MUDROSTI (Jak. 1: 5)
17. IMAM SNAGU, LJUBAV I ZDRAV RAZUM (2. Tim. 1: 7)
18. NISAM POD OSUDOM (Rim. 8: 1)
19. IMAM HRISTOV UM (1. Kor. 2: 16)
20. JA SAM PRIVILEGOVAN (Ps. 5: 12)
21. JA SAM BOŽIJA RUKOTVORINA (Ef. 2: 10)
22. BOG ME NIKAD NEĆE ZABORAVITI (Jevr. 13: 5)
23. IMAM POBEDU KROZ ISUSA (1. Kor. 15: 57)

Preveo *Jovan Erceg*, Banjaluka

ODGOVORNOST

BUDI PRIPREMLJEN!

„Stražite dakle jer ne znate dana ni časa u koji će sin čovječij doći.“

Matej 25:13

Isus nam je u 25. poglavlju Matejevog evanđelja poručio kako da očekujemo Gospodnji povratak. Prvih dvanaest stihova govori o deset devojaka, od kojih je pet bilo mudrih, a pet bezumnih. Bezumne nisu htele da urade bilo šta kako bi se pokazale spremne za doček svog ženika. Dale su najmanje od sebe što je bilo potrebno za preživljavanje; nisu htele da se potrude i zato nisu uzele dovoljno ulja za svoje svetiljke.

Mudre devojke su učinile više od onoga što je bilo neophodno. Ponele su sa sobom dosta ulja kako bi bile sigurne da su spremne za duže čekanje.

Kada se ženik pojavio, svetiljke bezumnih devojaka su se pogasile i htele su da im mudre daje malo ulja. Ovo nije tako redak slučaj. Ljudi koji su lenji i koji stalno odgađaju poslove žele daih svale na one koji rade i koji prihvataju odgovornost kako bi obavili i njihov deo posla.

UPOTREBI ONO ŠTO TI JE DATO

„...zli i lenjivi slugo!“

Matej 25:26

U pomenutom poglavlju je zabeležena Hristova priča o trojici slugu kojima je gospodar podelio talanate. Pošto je gospodar otišao u daleku zemlju, očekivao je od svojih slugu da se dobro brinu o njegovom imanju.

Sluga kome je bilo dato pet talanata ih je upotrebio. Uložio ih je i stekao još pet. Onaj kome su bila data dva talanta je učinio isto. Međutim treći sluga kome je dat jedan talanat je zakopao taj talanat jer je uplašen. Bojao da učini bilo šta. Plašio se odgovornosti.

Kada se gospodar vratio, nagradio je sluge koje su učinile nešto sa svojim talantima. Međutim, sluzi koji je zakopao svoj talanat i nije ništa učinio sa njim, rekao je: „*Zli i lenjivi slugo!*” Tada je naredio da se od njega oduzme i taj jedan talanat i podari onome ko je imao deset, te da se lenji i zli sluga teško kazni.

Pozivam vas da odgovorite na sposobnosti koje je Bog postavio u vas, da date sve od sebe, kako biste mu, kada se Gospodar vrati, vratili više od onoga što vam je dao.

Biblija nam jasno stavlja do znanja da je Božja volja za nas

da donosimo dobre plodove (Jovan 15: 16).

ODBACITE BRIGE, A NE ODGOVORNOST

„Ponizite se dakle pod silnu ruku Božiju, da vas uzvisi kada dođe vrijeme. Sve svoje brige bacite na Njega, jer se On brine za vas.”

1. Petrova 5:6-7

Ne bojte se odgovornosti. Naučite da bacite svoje brige, ali ne i svoje odgovornosti. Ima ljudi koji nauče da se ne brinu u pogledu bilo čega. Oni postanu stručnjaci za „bacanje svojih briga”, ali dešava se da vremenom postanu toliko komotni da od sebe počnu da odbacuju i svoje odgovornosti.

Odlučite da ćete učiniti sve što treba da uradite i da nećete bežati ni od čega. Nikada nemojte zaboraviti da kada vam Bog dâ ono što ste tražili od Njega, uz blagoslov ide i odgovornost. Ukoliko imate kuću ili automobil Bog očekuje da se brinete o njima. Démoni lenjosti mogu napasti vaš um i vaša osećanja, ali u vama je um Hristov. Sasvim je sigurno da ste u stanju da prozrete đavolju

prevaru i da prevaziđete svoja osećanja i da učinite ono što znate da morate učiniti. Tražiti nešto jeste lako, ali biti odgovoran za nešto jeste onaj deo blagoslova koji razvija naš karakter.

Sećam se kako sam jedno vreme pokušavala da nagovorim svoga supruga da kupimo kuću pored jezera – mesto na kome bismo mogli da se odmaramo, molimo i proučavamo Božju Reč. Mesto na koje bi s vremena na vreme mogli da „pobegnemo”. Govorila sam mu kako bi to bilo predivno, kako bi u tome mogla da uživaju i naša deca i unuci, i kako bismo čak mogli tamo da održavamo sastanke sa svojim uposlenici-

ma, poslovne sastanke i molitvene susrete.

Sve je to zvučalo odlično i odgovaralo je mojim emocijama, ali Dejv bi mi uvek objašnjavao šta bismo sve morali da radimo kako bismo tu vikendicu održavali. Govorio mi je kako smo i ovako prilično zauzeti i da nemamo vremena da održavamo još jednu kuću. Stalno bi se vraćao na hipoteku, na cenu održavanja, na mesečne obaveze. Rekao je da bi mnogo bolje bilo da iznajmimo neku sličnu kućicu svaki put kada bismo osećali potrebu za tim, a da na sebe ne preuzimamo odgovornost posedovanja iste.

Ja sam se bavila emotivnom stranom, a on praktičnom. Svaki put kada donosimo neku odluku važno je imati na umu obe strane – ne gledati samo na užitak već i na odgovornost. Kućica pored jezera je zaista divna ideja za sve koji imaju vremena da ulažu u nju, ali mi ga nismo imali. Duboko u sebi sam i sama bila svesna toga, ali sam ipak više od jedne godine pokušavala da nagovorim Dejva na to.

Drago mi je da se on nije pokolebao. Da se kojim slučajem složio, verovatno bismo i kupili kuću pored jezera, neko vreme je održavali i na kraju ipak prodali. Na kraju su neki naši prijatelji kupili kuću za odmor pored jezera i dozvoljavaju nam da je koristimo svaki put kada to odgovara njihovom i našem rasporedu.

Ukoliko upotrebite mudrost, Bog će ispuniti vaše potrebe. Svi koji se oslanjaju na um Hristov žive na temelju mudrosti, a ne emocija.

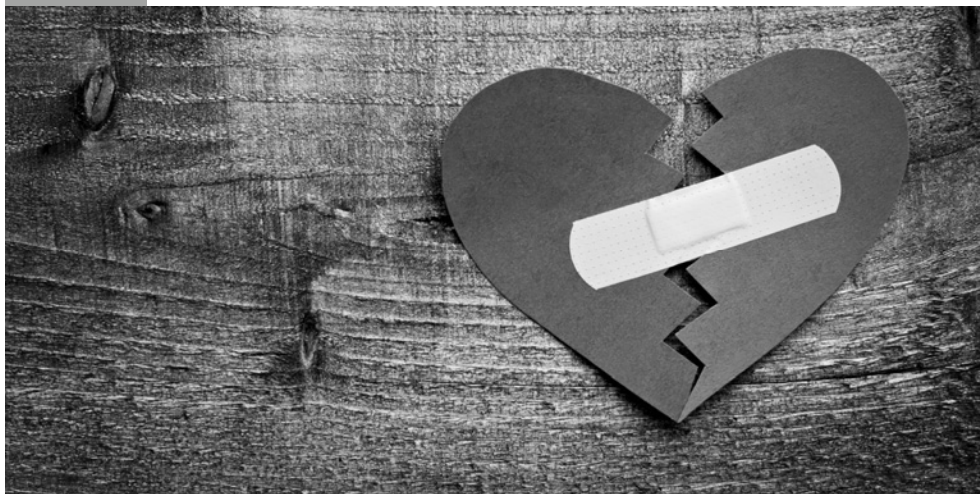
Budite odgovorni!

Joyce Meyer
Iz knjige **BOJNO POLJE UMA**

Priče Solomonove 2

Sine moj, ako primiš riječi moje, i zapovijesti moje sahraniš kod sebe, da pazi uho tvoje na mudrost, i prigneš srce svoje k razumu, ako prizoveš mudrost, i k razumu podigneš glas svoj, ako ga ustražiš kao srebro, i kao sakriveno blago ako dobro ustražiš. Tada ćeš razumjeti strah Gospodnji, i poznanje Božije naći ćeš. Jer Gospod daje mudrost, iz njegovijeh usta dolazi znanje i razum. Čuva pravima što doista jest, štiti je onima koji hode u bezazlenosti, da bi se držali staza pravijeh, a on čuva put svetaca svojih. Tada ćeš razumjeti pravdu i sud i što je pravo, i svaki dobri put. Kad dođe mudrost u srce tvoje, i znanje omili duši tvojoj, pomnjevost će paziti na te, razum će te čuvati, izbavljajući te od zla puta, od ljudi koji govore opake stvari, koji ostavljaju prave pute da idu putovima mračnijem, koji se raduju zlo čineći, i igraju u zlijem opaćinama. Kojih su putovi krivi, i sami su opaki na stazama svojim. Izbavljajući te od žene tuđe, od tuđinke, koja laska svojim riječima, koja ostavlja vođu mladosti svoje, i zaboravlja zavjet Boga svojega, jer k smrti vodi dom njezin, i k mrtvima staze njezine. Ko god uđe k njoj ne vraća se, niti izlazi na put životni. Zato hodi putem dobrih, i drži se staza pravedničkih. Jer će pravednici nastaviti na zemlji, i bezazleni će ostati na njoj, a bezbožni će se istrijebiti sa zemlje, i bezakonici će se iščupati iz nje.

B OG JE ISCELIO MOJE SLOMLJENO SRCE

Kada vam Bog nešto obeća budite sigurni da će On to i da ispuni. Ja sam imala san u kome mi je Bog rekao da će da isceli u potpunosti - sve moje delove. Obećao mi je iscelenje u fizičkom, emotivnom i duhovnom smislu. Duboko u svom srcu ja sam Mu verovala.

Isus je rekao da je došao da isceli slomljene i izgubljene ljude. Ovde ću vam izložiti kako je to uradio za mene. Većinu svog života ja sam bila mentalno zlostavljana. Meni su moj otac, a kasnije i moj muž, stalno govorili da sam glupa i luda. Govorili bi mi da ja nikada neću uraditi ništa dobro. Često sam se poredila sa komšijskom decom koja su bila isto godište

kao i ja. Obično bi me otac pitao: „Zašto nikada ne možeš da budeš kao oni?“ Iako sam se baš trudila da osvojim tu „nagradu“, nikada to nije bilo dovoljno dobro. Pitala sam se: zašto nisam bolja? Ja sam učila i veoma sam se trudila, ali nisam mu mogla ugoditi.

Nikada nisam uspela da udovoljim svom ocu, samo jednom je bio stvarno ponosan na mene jer sam osvojila medalju u osmom razredu. Moj otac je tada bio u bolnici. Kada sam bila devet godina u braku, moj otac je ponovo završio u bolnici jer je umirao od raka. Moj suprug je otišao da ga vidi i moj otac mu je rekao da žali što me nije je bolje tretirao i da sam ja

bila najbolja stvar u njegovom životu. Ja sam se skroz iznenadila da mi je suprug to uopšte rekao, jer me je on tretirao isto kao i moj otac.

Izjava mog oca da se iskreno kaje što se nije bolje ophodio sa mnom došla je ujedno kao vrsta melema na moje izranjavano srce. Dosta mi je pomogla da mu oprostim. To mi je ujedno bio pokazatelj da nisam umišljala i da je on stvarno bio užasan prema meni.

U meni su se javila dobra osećanja, i ja sam mogla da mu oprostim, ali ne odmah. Čak i sada, kada me đavo napada i kada me podseća kako sam stalno bila ugnjetavana, ja se uvek setim toga. To me onda održava u duhu opraštanja.

Kako sam se osećala kao da ne mogu ništa dobro da uradim i da se sve pokvari u mojim rukama, postala sam perfekcionista. Postavila sam sebi jako visoke ciljeve ali sam i dalje stalno razmišljala o neuspehu.

Moja majka takođe nije bila zadovoljna sa mnom. Ja čak nisam znala da namestim svoj krevet a da njoj bude po volji. Radije bi ga ona sama namestila po svom nego što bi odvojila neko vreme da me nauči da ga

namestim kako je ona zamislila. Izgledalo mi je da je najbolje da ništa ne radim. Moj otac me je stalno proklinjao i psovao, pa je i moja majka isto to radila. Do nedavno nisam uviđala da je ona na taj način ustvari povređivala samo sebe. Ona je jako volela da izigrava mučenicu jer je uživala u toj ulozi. Kada moj otac nije urlao i psovao na nas, majka bi nam naredila apsolutno tišinu i to po dva-tri dana. To je često bilo mnogo gore nego tatini izlivi besa. Onda bih danima hodala na prstima samo da ga ne bih uznemiravala. To nikako nije bilo prijatno. Moja braća i sestre su se suočavali sa tim na neki drugi način. Ja sam po prirodi bila jako znatiželjna u vezi sa životom i imala sam avanturistički duh. Kada god sam želela da se zbližim sa svojom majkom i da popričam sa njom o nekim stvarima ona nije želela da me sasluša. Jedino što je ona želela da zna jeste zašto se stalno raspravljam sa njom oko nečega. Tako sam naučila da svoje misli zadržim samo za sebe.

Moji roditelji mi nisu nikada pokazali ni jednu vrstu ljubavi. Nisam znala za zagrljaje i poljubce. To je bilo zabranjeno.

Tako sam ja gladovala za malo pažnje i nekoliko nežnih reči. Posmatrajući svoje roditelje, ja sam došla do zaključka da je Bog poput njih. On je ozbiljan, nemilosrdan, ne oprašta, nikoga ne voli, a voli samo da vlada. On je spreman da me kazni i za najmanju grešku. Tako sam se ja skroz zatvorila u sebe. Dodavala bih oko sebe ciglu po ciglu i napravila sam oko sebe visoki zid, tako da mi se niko nije mogao približiti niti me povrediti ni na koji način. Nisam mogla da podnesem odbijanje. Ja sam bila

bog u svom malom izmišljenom svetu. Zakopala sam svoju glavu u u knjige gde su ljudi uvek ljubazni jedni prema drugima.

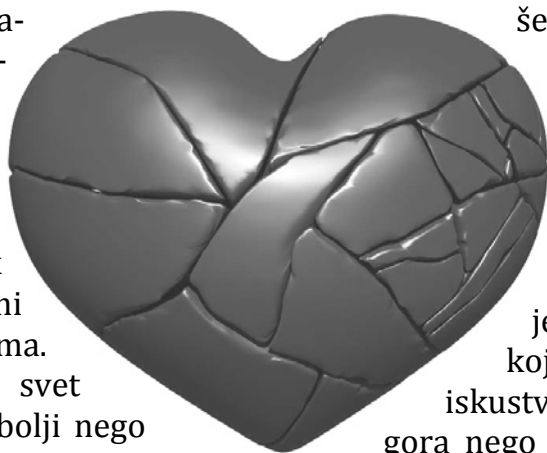
Moj izmišljeni svet je bio mnogo bolji nego što je bio stvarni svet. Spolja sam radila sve što i drugi ljudi: išla sam na igranke, vozila rolere, išla u bioskop itd. Obično bih se pretvarala da su ljudi drugačiji nego što su stvarno bili. Nikada nisam mogla da ih prihvatim onakve kakvi su i nisam mogla da

prihvatim njihove vrednosti. Ja nisam bila prihvaćena od drugih pa zašto bih ja onda prihvatila njih? Moj život je bio moj lični svemir. Stalno sam se pretvarala da vodim nekakav drugačiji život nego što sam ga stvarno vodila. Imala sam svoje izmišljenje prijatelje. Oni nikada nisu mogli da me povrede. Nisam se suočavala sa stvarnošću, niti sam to želela. Ja sam stalno živela u laži. Samo što to apsolutno niko nije znao. Ja sam bila jako dobra glumica. Smejala sam se dok bih plakala

iznutra. Sve ovo pišem da bih vam pokazala u kakvom sam haosu živela.

Znam da sigurno postoje mnogi ljudi koji imaju slična iskustva, ako ne i gora nego ja. Ono što je

Bog uradio za mene je prosto neverovatno iskustvo i još uvek nekada ne mogu da verujem. Bog još uvek radi na meni. Sada kada imam 75 godina konačno sam ga prihvatila. On me usrećuje svakoga dana. Bog me je konačno iscelio i oslobodio. On je otvorio moje slepe oči i

oslobodio me iz svoga sopstvenog zatvora. Zahvaljujem Bogu na tome svakoga dana. Konačno mogu da oprostim svojim roditeljima. Ponekad razmišljam da su oni možda radili najbolje što su znali. Nikada nisam saznala kakav su ustvari oni život vodili.

Moja prošlost je konačno zakopana baš tamo gde i pripada. Više me ne može povrediti. Sada je izvlačim na površinu jer se nadam da će moje iskustvo možda nekome pomoći da zna da Bog može učiniti isto i za njega. Jedino se nadam da oni neće čekati onoliko dugo koliko sam ja čekala da ga konačno primim u svoje srce.

Želim vam da imate novi život, baš onakav kakav je Bog spre-

mio za sve nas. Sada tek otkrivam da su me roditelji naučili i mnogim jako dobrim stvarima. Moj život i nije bio toliko loš kakvih sve ima na ovome svetu. Ja sam više tome doprinosila svojim stavom. Toliko je povređenih ljudi a ja sam bila samo jedna od njih.

Ako danas mogu da pomognem samo jednoj osobi, onda će to biti vredno svih mojih problema sa kojima sam se morala nositi. Bog je srušio zidove kojima sam se ja bila ogradila. Naš Bog je predivan!

Isaija 61:1 i Luka 18:19-21.

Bog vas blagoslovio!

Preuzeto sa dozvolom iz časopisa LIFE

JEREMIJIN POZIV

Zasigurno te primanje nekog poziva ne ostavlja mirnim i ravnodušnim. To može biti poziv za vojsku, ili na sud, možda telefonski poziv od prijatelja kojeg godinama nisi čuo ni vidio. Šta misliš kako je kada Bog uputi poziv? Evo kako biblijski prorok Jeremija, u prvom poglavlju svoje knjige, opisuje trenutak Božjeg poziva u službu: „***Dođe mi riječ Gospodinova: Prije nego što te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh; prije nego što iz krila***

majčina izade, ja te posvetih, za proroka svim narodima postavih te... Idi k onima kojima te šaljem i reci sve ono što ću ti narediti.” (Jer. 1:4,5,7)

Jeremija je živio u malom mjestu, koje se zvalo Anatot. Nalazilo se nedaleko od Jerusalima, glavnog grada Judeje. Poziv koji je primio od Boga nije bio poput posjete nekog bogatog rođaka iz gradu koji ti kaže: “Sinko, hajde sa mnom u grad. Vidjećeš mnoge lijepe

stvari, naći ću ti dobar posao, pa ćeš i raditi, ali se i dobro provoditi. Tvoji će biti srećni što se nećeš morati mučiti poput njih!"

Bog je Jeremiji dao veoma težak zadatak: da u Njegovo ime govori narodu koji je postao neposlušan i nepokoran. To nije bila poruka nade, koja se uglavnom radosno prima. Ne, zadatak je izuzetno težak: **„Gle, postavljam te danas nad narode i kraljevstva, da istrebljuješ i rušiš, da zatireš i ništiš, da gradiš i sadiš”** (Jer. 1:10). Prije poruke nade za narod, trebala je doći poruka osude. Zato se Jeremija uplašio tako odgovornog zadatka te se kolebao da li da ga prihvati. Odgovorio je Bogu ishitreno: **„Ah, Gospode, gle, ja ne umijem govoriti: dijete sam”** (Jer. 1:6). No, Bog je obećao Jeremiji da će biti uz njega i izbavljati ga iz opasnih situacija. Mladiću je to bilo dovoljno: kročio je na težak put ispunjavanja Božjeg zadatka.

Dragi prijatelju, ti i ja nakon ovoga možemo reći: *„Pa što mi imamo s tim. Jeremiju je Bog pozvao na zadatak. On je zasigurno čuo glas Božji ili glas njegovog anđela, koji mu je jasno rekao što treba činiti. A ja niti čujem glas Božji niti vidim*

njegovog anđela. Meni niko ništa ne govori. Kakve ja veze imam s Jeremijom?” No, ja mislim da smo jako povezani s ovim Jeremijinim pozivom. Uvjeren sam da Bog i tebi i meni poručuje: **„Prije nego što te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh; prije nego što iz krila majčina iziđe, ja te posvetih... dodijelio sam ti i zadaću na ovome svijetu, no još uvijek čekam na tvoj odgovor.”**

To je zasigurno istina da nam se nije ukazao anđeo i rekao nam šta treba da činimo. No, u Bibliji je zapisana živa Božja riječ. U evanđeljima čitamo o tome da je Isus dao poslanje svojim sljedbenicima: **„Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim!”** (Mat. 28: 19).

Sveto pismo nam daje pregršt podsticaja da se pokrenemo i prionemo na Božje djelo. Stoga je moja molitva da ne ostavimo Boga bez odgovora na Njegov poziv. U biblijskoj hronici početaka Crkve, u Djelima apostolskim, piše o onima koji su slušali Petrovo naviještanje Božje riječi: **„Kad to čuše duboko se u srcu potresoše te rekoše Petru i ostalim apostolima: Braćo, šta da činimo? Obratite se - reče im Petar.**

Neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Hrista za oprostjenje grijeha, tako ćete primiti dar Duha Svetoga” (2: 37,38). Duh Sveti je darovan onima koji su doživjeli obraćenje. Duh Sveti želi potresti i moje i tvoje srce, te nam dati poticaj da odgovorimo na Božji poziv. Svijet u našem okruženju treba jednako Božje djelovanje, kao i u Petrovo i Jeremijino vrijeme.

Jeremija je strahovito patio i trpio progonstva dok je izvršavao zadatak. Jadikovao je pred Bogom: ***„Zašto je bol moja bez prebola? Zašto je rana moja neiscjeljiva i nikako da zaraste?”*** (Jer. 15:18). Vapio je i pitao se: ***„O zašto izađoh iz majčina krila? Da vidim jad i nevolju, i u sramoti da dokončam dane!”*** (Jer. 20:18). Čak je došlo do toga da je htio odustati: ***„I rekoh u sebi: neću više na Njega misliti, niti ću govoriti u Njegovo ime”*** (Jer. 20: 9). No, Jeremijina knjiga je svjedočanstvo da ovaj Božji čovjek nije odustao, već je u potpunosti ispunio svoj zadatak. Ti možeš reći: ***„Ah, takav zadatak ne bih nikako htio prihvatiti. Kakav je to život u kojem te stalno proganjaju, odbacuju a ti moraš jadikovati i vapiti za milost!”*** Takvo je raz-

mišljanje sasvim razumljivo. No, Jeremijin život je imao dubinu i bogatstvo kakvo nam je teško razumijeti. Razmišljao sam o njegovim poticajima za ovako tešku službu.

U prvom redu, Jeremija je bio svjestan da služi Stvoritelju neba i zemlje i da ima Njegovu podršku. Stoga je mogao i ovako uzvikivati: ***„Gospodine, snago moja i moja utvrdo, utočište moje u danima nevolje!”*** (Jer. 16:19). Zatim, Jeremiju je vodila ljubav prema svome narodu. Poslije poruke o kazni, dolazila je poruka nade: ***„Evo, u suzama pođoše, utješene sad ih vraćam!”*** (Jer. 31:9); i ***„Jer ću im tugu u radost pretvoriti, utješit ću ih i razveseliti nakon žalosti”*** (Jer. 31:13). Jeremija je imao snažan cilj u svome životu.

Martin Luter King, poznati crnački vođa za građanska prava u Americi, rekao je: ***„Ako čovjek u svom životu ne nađe nešto za što je voljan umrijeti,***

njegov život nije vrijedan življenja." Jeremija je imao upravo ono za šta je bilo vrijedno umrijeti.

Sa sjetom se sjećam rane mladosti. Bio sam plah i povučen. No, imao sam cilj, odnosno viziju života, za koju sam bio spreman u svojim mogućnostima dati život. Otići ću u taj i taj grad, pohađati i završiti tu i tu školu, postići to i to. U potpunosti sam se odvažio na ostvarenje životne vizije, bez obzira na cijenu koju sam trebao platiti za nju! Ispisao sam se na polugodištu drugoga razreda srednje škole, na veliko iznenađenje nastavnika i školskih prijatelja. Bio sam dobar učenik pa im je bilo teško razumijeti zašto sam se odlučio na tako nerazborit čin. No, ja sam pred sobom imao viziju: otići u veliki grad te ostvariti mladenačke snove. To je moglo značiti da ću pretrpjeti mnoge poteškoće, ali moj cilj je za mene bio vrijedan svake žrtve i truda. Imao sam nešto što je u mojim očima bilo vrijedno življenja. Vizija me je nadahnjivala i ispunjavala, te se svojih nauma nisam želio odreći ni za šta na svijetu.

Ipak, ljudski ciljevi često nemaju dalek domet i trajnu vri-

jednost te su postavljeni u pogrešnom smjeru. Mene je u ranoj mladosti pokretala sanjalačka narav, ali na kraju nisam puno postigao time što sam se izborio da završim školu koja mi je bila na srcu. Ipak, kad se danas sjetim tih dana, shvatam da je bilo vrijedno imati jasan cilj u životu i boriti se za njega. Naučio sam iz toga da plemenit cilj obogaćuje život i daje mu dublji smisao.

Majka Tereza je živjela u Kalkuti, u Indiji. Nakon što je krenula na odmor u neko planinsko mjesto, primila je novi poziv od Gospoda - „*poziv unutar poziva*”, kako ga je nazvala. Napustila je udobnost okruženja u kojem se nalazila te se u potpunosti posvetila najsiromašnijima.

Tebi i meni je potreban baš takav poziv unutar poziva: nešto iza čega će stajati Bog, a što će se odnositi na spasenje ljudskih duša. Nešto za šta ćemo moći reći: „*Sad znam za što sam rođen! Sad znam koji je smisao toga što sam došao na ovaj svijet!*”

Potičem te da ustrajno moliš za Božji poziv.

Vlado Pšenko, Vukovar

EKSER ZA BOLJI ROD

Ima nekoliko godina kako sam negdje pročitao da ako voćka ne donosi rod treba zakucati ekser negdje pri dnu stabla. Na taj način se kod nje izazove stres i onda se na neki način biljka „probudi” i počne da donosi veći rod.

Mi u dvorištu imamo jednu veliku i razgranatu trešnju koja godinama slabo donosi rod, ali je pravi veliku i dobru hladovinu. Pomsilio sam na nju dok sam čitao pomenuti tekst mada nijesam vjerovao u takve stvari. Generalno imam otpor prema svim tim „receptima” koji se mogu pronaći na internetu. Zaista ima svakojakih gluposti.

Naša trešnja je za desetak godina, koliko živimo na tom mjestu, narasla u veliko i snažno drvo. Moj sin je prošle godine sa drugarima iz komšiluka od starih dasaka napravio predivnu kućicu na trešnji. Tu se igraju i kriju od nas starijih. Predivno. Ta kućica mi grije dušu. Raduje me spoznaja da

moja djeca ipak imaju djetinjstvo kako smo mi nekad imali; da nijesu izgubila kontakt sa prirodom u ovoj eri modernizacije i da rastu u zdrave ličnosti.

Ovog proljeća, poslije toliko godina jalovosti bili smo svjedoci da je trešnja procvjetala i imala puno behara, a nakon toga je donijela obilan rod kakav nije za cijelu deceniju. Bili smo presrećni kada je došlo vrijeme za berbu. Krupni i sočni plodovi bez ikakvog prskanja i bez crva su se našli na našoj trpezi. Dok smo tražili razloge za neočekivanu promjenu koja je donijela obilan rod, pominjali smo vremenske prilike, ali ja sam sjetio one priče sa početka - o ekseru. Vjerujem da je moj sin gradeći kućicu na drvetu ekserima izazvao taj stres koji je donio željenu promjenu - obilan rod.

Tada sam se dobro zamislio nad svojim životom i uvidio

duhovni smisao ove istine o ekserima. Svi moji uspjesi i moj rast su bili samo ona velika zelena krošnja, koja je jedino služila za dekoraciju i hlad. Pravog ploda i pravog roda nije bilo. Kada je došlo drugačije vrijeme, vrijeme primanja udara i uvreda, vrijeme suše i pustinje, vrijeme poniženja i povreda, ja to nijesam znao da prihvatim. Nijesam znao da to ima smisla. Sve mi je izgledalo kao destrukcija i gubitak.

Naša trešnja mi je postala kao znak od Gospoda - da je sva ta nevolja dobra za plod. Sav taj „stres“ koji sam preživio je imao ulogu da me prodrma i izvuče iz moje učmalosti, da me probudi iz moje samodovoljne čaure, da mi pokaže prave prioritete i fokusira moj život na duhovne plodove. Ovo je zaista istina, sav taj moj „bol“ me je spustio na zemlju i približio mojim ukućanima, mojoj ženi i mojoj djeci, mojoj majci i bratu, mojim komšijama, prijateljima za koje nijesam imao vremena i strpljenja.

Zbog „eksera“ sam počeo da saosjećam sa ljudima oko sebe i počeo da ih razumijem i uviđam da im mogu služiti. Sada donosim mnogo veći rod -

neuporedivo veći. Isus je zapravo to najbolje pokazao i učinio. Govorio je učenicima da on mora otići na krst, ali oni to nijesu razumjeli. Govorio im je da mora dozvoliti da u Njegove ruke i stopala budu ukucani ekseri da bi donio rodi omogućio nam ulaz u carstvo nebesko. On je morao kao sjeme da umre da bi se sagradila crkva Božja; baš kao kućica koju je moj sin napravio na drvetu. Podignuta je od zemlje i bliža je Nebu. Tako je i Hrist, na onom golgotskom drvetu na kojem je bio priko- van, podigao vječnu kuću za sve nas, živi hram Gospodnji. Isus je zaista donio nevjerovatan rod za vječnost i to onda kada je bio na samom dnu, prezren, odbačen i ponižen. Otac je znao da ne postoji drugi način da nastane novo stvorenje - ti i ja. Mi smo novo stvorenje, blagoslovljeni rod pravednosti Božje.

Prijatelju, ako si primio ekser, nisko i duboko, ne očajavaj i ne gnijevi se, već ustani, zapjevaj i raduj se sa mnoom danas. To je za naše dobro, jer ćemo veliki rod roditi. Nama je to blagoslov a Bogu na slavu!

Lav Lajović, Podgorica

T RAŽI SE PASTOR

Gospodo, kako sam razumio, vaša propovjedaonica je prazna pa bih želio da se prijavim za mjesto propovjednika i pastora. Imam mnogo kvalifikacija. Bio sam uspješan propovjednik, a imao sam i uspjeha kao pisac. Neki kažu da sam dobar organizator. Bio sam vođa u većini mjesta u kojima sam boravio. Imam preko pedeset godina i nikada nisam propovijedao na jednom mjestu duže od tri godine. U nekim mjestima sam napustio grad nakon što je moj rad izazvao nemire i pometnje. Moram priznati da sam bio u zatvoru tri ili četiri puta, ali ne zbog nekih stvarnih prekršaja. Moje zdravlje nije najbolje, mada još uvijek mogu mnogo toga da uradim. Crkve u kojima sam propovijedao su bile male, iako smještene u nekoliko velikih gradova. Nisam se dobro slagao sa duhovnim vođama u gradovima gdje sam propovijedao. U stvari, neki su mi prijetili i čak su me fizički napali. Nisam dobar u vođenju evidencije. Poznat sam po tome da zaboravljam koga sam krstio. Me-

đutim, ako Vam mogu biti od koristi, obećavam da ću dati sve od sebe.

Član odbora se okrenuo prema komisiji i rekao: „Pa, šta mislite? Hoćemo li ga pozvati?”

Narod u crkvi je bio zaprepasćen! Uzeti u obzir bolesnog, problematičnog, rasijanog bivšeg zatvorenika? Da li je ovaj član komisije lud? Ko je potpisao ovu prijavu? Ko je imao toliko petlje?

Član odbora ih je sve pogledao prije nego što je odgovorio: „Potpisano je: *Apostol Pavle.*”

Nepoznat autor
Prevela Sonja Rakić, Banjaluka

Z AŠTO POVREĐENI LJUDI POVREĐUJU DRUGE?

Stara izreka glasi: „Povređeni ljudi povređuju druge.” Poznato je da oni koji su emotivno oštećeni imaju tendenciju da prenesu svoj bol na druge. Veliki procenat onih koji su bili seksualno zlostavljani postaju zlostavljači drugih; oni koji su patili zbog roditelja koji su bili alkoholičari, često i sami svojoj budućoj porodici uzrokuju patnju zbog svojih pijanih gluposti.

Dok se kao crkva ne suočimo sa celom osobom kao što je prikazano u 1. Solunjanima 5:23, naše zajednice će biti ispunjene ljudima koji su duhovno nadareni, ali se emotivno ponašaju kao dojenčad. Drugim rečima, crkva se mora baviti emotivnim zdravljem, a ne samo duhovnim zdravljem i duhovnom snagom.

Pomenuću neke uobičajene osobine koje povređeni ljudi pokazuju u kontaktu sa drugima...

Povređeni ljudi često prenose svoju unutrašnju ljutnju na svoje porodice i bliske prijatelje.

Često ljudi oko njih moraju da slušaju i trpe oštre tonove i nastupe besa.

Povredjeni ljudi tumače svaku reč razgovara sa njima kroz prizmu njihovog bola.

Zbog svog bola, često obične reči pogrešno protumače doživljavajući ih da znače nešto negativno prema njima. Zbog toga, oni su izuzetno osetljivi i deluju na osnovu bola i povređenosti, umesto na osnovu stvarnosti.

Povređeni ljudi tumače svaku akciju kroz prizmu svog bola.

Njihov emocionalni bol uzrokuje kod njih sumnju da iza postupaka drugih ljudi prema njima postoje pogrešni motivi ili zle namere.

Povređeni ljudi se često predstavljaju kao žrtve i nose „duh žrtve“ sa sobom.

Često se dešava da plaču i žale se na: rasizam, seksizam, homofobiju, ili često koriste reči *nepravedan* ili *nepravedno* da opišu način na koji ih drugi tretiraju, čak i ako nema istine u tome. (To ne znači da ponekad zaista ne postoje rasizam ili sek-

sizam u nekim slučajevima. Ovo je samo primer nekih njihovih reči.)

Povređenim ljudima je teško da sa drugim ljudima ostvare odnose koji se zasnivaju na poverenju.

U mnogim slučajevima povređeni ljudi sumnjičavo gledaju na svakoga. Često se sami otuđuju od drugih i pitaju se zašto niko nije tu za njih. Svojim destruktivnim ponašanjem najčešće mogu da naude svojim najbližima - onima koje vole.

Emocionalna zrelost kod povređenih ljudi je na onom nivou kakva je bila kada su zadobili svoju neisceljenu povredu. Na primer, ako je devojka silovana od strane čoveka kada je imala 12 godina, i ako ne oprosti tom čoveku i omogući Hristu da joj isceli srce i ublaži njene strahove u tom području njenog života (seksualnost), njen emotivni rast će prestati. Čak i u svojim kasnijim godinama ona još uvek može imati emocionalnu zrelost dvanaestogodišnjakinje.

Povređeni ljudi su često frustrirani i depresivni jer bol iz prošlosti se stalno preliva u njihovu sadašnju svest.

U mnogim slučajevima, oni nisu ni svesni zašto su stalno frustrirani ili u depresiji. Bore se sa bolom tako što se trude da ga drže pod kontrolom u u jednom odeljaku svog života ili ga tokom vremena prekrivaju drugim stvarima.

Povređeni ljudi često buknu i imaju neodgovarajuće emocije, jer određene reči, dela ili okolnosti su neočekivani okidač kojim mogu prizvati bol iz prošlosti.

Bio sam u situacijama sa ljudima koji bi preterano odreagovali na reči koje sam izgovorio ili dela koja sam učinio. Ja bih bio šokiran i pomislio da je takva reakcija slična ludilu. No u pitanju je osoba koja bi odreagovala tako zbog dugogodišnje akumulacije patnje i bola koji nije mogla kontrolisati i koji se pokaže u različitim situacijama.

I sam sam bio u situacijama u kojima sam se osećao povređen, uznemiren ili gde bih preterano odreagovao na neku situaciju, jer bi mi dotakla živac i izazvala bol rane iz prošlosti sa kojom sam se još uvek nosio. U takvim situacijama bih pokušavao objektivno razmišljati koliko god sam mogao, i prak-

tikovati mnogo molitve i samoispitivanja da ne bih rekao ili uradio nešto loše drugoj osobi ili sebi.

Povređeni ljudi često su prezauzeti, previše rade, ili sebe okupiraju dostignućima, koristeći to kao način kompenzacije za nisko samopoštovanje.

Često sveštenici nisu motivisani ljubavlju prema Isusu, već nastojanjem za ostvarivanje rezultata. Važno je da se pastori i propovednici vode Duhom Svetim umesto da im vodič bude uspeh.

Božiji sluga ne bi trebalo da se zaokuplja ostvarivanjem ciljeva. On ili ona bi trebali hodati u integritetu i poniznosti. Bog je taj koji će da im otvori vrata i donese uspeh u službi u skladu sa pozivom za njihov život i službu.

Povređeni ljudi često pokušavaju da se leče prekomernom zabavom, drogama, alkoholom, pornografijom, seksualnim odnosima, ili hobijima - što su sve pokušaji da zaborave svoju bol i pobegnu od stvarnosti.

Dok Crkva ne nauči da se bavi i naglašava emotivni život i zdravlje vernika, ona će biti ispunjena poluhrišćanima koji se

mole i čitaju Bibliju, ali koji nemaju pobjedu jer se nisu suočili sa bolom u svojim dušama.

Povređeni ljudi nauče da prilagode i prikrivaju svoje privatno lažno ja, odnosno svoju tamnu stranu, te tako postaju dvolični i gube integritet. Često je njihov privatni život drugačiji od njihovog javnog života što dovodi do licemerja i umnožavanja osećanja krivice, osude i depresije.

Povređeni ljudi se često identifikuju sa svojim bolom i nesvesno povređuju druge ljude.

Oni su često neosetljivi prema drugim ljudima jer im njihov emotivni bol ograničava sposobnost za empatiju i sažaljenje.

Bio sam u brojnim situacijama kada bi me neko povredio, ali bih ostao u odnosu sa tom osobom, iako nije bilo izvinjenja. Takve osobe nemaju pojma šta su uradile.

Povređeni ljudi su podložni demonskim prevarama.

Uveren sam da je većina podela u Crkvi uzrokovana od strane „svetaca” koji nemaju emocionalno zdravlje i prebacuju svoj bol na druge.

Sotona radi u tami i obmani, i ostaje daleko od svetlosti. Povređeni ljudi često imaju destruktivne navike koje se praktikuju u mraku. Dakle, njihov um postaje plodno tlo za satanske napade i obmane.

Crkva mora više da se posveti emocionalnom zdravlju pojedinca. Tako će biti manje mesta za demonska uporišta i napade. Takođe, veze će biti čvršće, brakovi jači, deca zdravija, i pristup službi uravnoteženiji sa manje šansi za premor pastira i zajednice.

Bog često namerno dovodi bol na površinu tako da bi se povređeni ljudi suočili sa realnošću. Da li zbog problema u braku, ili stalnih ličnih sukoba na poslu, Bog često omogućava sukob jer želi da zaustavi širenje zaraze i da osoba bude izlečena.

Često se hrišćani bore sa đavolom i okrivljuju ga za sukob(e), a zapravo Bog često omogućava sukob da bi ljudi bili motivisani da „kopaju” dublje u svojim životima i da se bave uzrocima destruktivnih misli i navika. Božja namera za nas je da svi budemo slični slici Hrista (Rim. 8: 29). Ovo se ne dešava kroz biblijska proučavanja, molitvu i slavlje-

nje, već u bolnim situacijama kada se moramo suočiti sa onim što nas boli dugi niz godina. Primetio sam da se ovi periodi površinske ranjivosti često dešavaju kada ljudi ulaze u srednje godine, u kasnim tridesetim i kasnije. Možda je to zato što su tada dovoljno stari i iskusni da shvate da nešto nije u redu, i da nije kasno da se isceli njihov bol, obnove odnosi i maksimalno unaprede svoju svrhu. Retko je osoba u stanju da se bavi bolom kada uđe u kasne godine (u šezdesetim ili starije). Većina u ovom uzrastu su već postali cinični, tvrdog srca, a neki postanu toliko depresivni da su bezna-dežni iako je Bog u stanju da im pomogne u bilo kom dobu života.

Povređeni ljudi trebaju oprostiti da bi bili oslobođeni.

U Jovanovom evanđelju 20:23 piše da moramo oprostiti grehe drugih i tako ćemo biti oslobođeni. To znači da ako mi ne opraštamo drugima onda ono što nas je učinilo žrtvom postaje deo našeg života. Na primer, očevi alkoholičari odgajaju sinove alkoholičare ukoliko im njihovi sinovi ne oprostite i tako oslobode svoje očeve. Dobra vest je da kroz krv Hristovu, svi možemo biti izlečeni i oslobođeni svih predašnjih boli kako bismo mogli utešiti druge sa utehom koju smo i sami dobili od Boga (2. Kor. 1:4).

Naš bivši problem može postati naša poruka ohrabrenja drugim ljudima!

Joseph Mattera
Preveo Mirko Bjelica

KAKO DA SE MOLIMO KAD TERORISTI ODRUBLJUJU GLAVE HRIŠĆANIMA?

Nedavno su u Libiji maskirani ekstremisti, povezani sa terorističkom grupom ISIS, doveli 21 egipatskog hrišćanina na obalu Sredozemnog mora gde su ih naterali da kleknu. Nakon toga su islamski džihadisti izvadili noževe i odsekli im glave.

Dok se krv mešala sa slanom vodom i bojila je u crveno, jedan od militantata je zapretio svim zapadnjacima: „*Protiv svih vas ćemo se boriti. Kunemo se Alahu da ćemo more u koje ste sakrili telo šeiha Osame Bin Ladena, pomešati sa vašom krvlju.*”

Pogubljenja koja se se dogodila u poslednje vreme i koja su obavljena na najbrutalniji način - odsecanjem glava - snimljena su i objavljena na internetu. To je podsetnik celom svetu da ISIS i druge izuzetno nasilne muslimanske grupe neće tek tako nestati. U 2014. godini ratnici ISIS-a su odsecali glave sirijskim i libanskim vojnicima, američkim novinarima, japanskom novinaru, hrišćaninu Kenji Gotou, humanitarnim radnicima, pa čak i deci hrišćanskih porodica. Njihov teror se sada proširio daleko izvan granica Sirije.

Teroristi tvrde da vrše Alahovu volju, i citiraju odeljak iz Kurana (47:4) da bi opravdali svoju brutalnost: „*Stoga, kada se susretnete sa nevernicima [u borbi], udarite na njihove vratove.*” Nemilitantni muslimani su osudili ekstremno ponašanje ISIS-a, ali to nije ubedilo Zapad da nismo u opasnosti od još većeg nasilja.

Potoci krvi koje smo videli u 2014. godini mogu presrasti u reke ove godine. Hrišćani na Bliskom istoku su najugroženiji.

Dakle, šta mi možemo da uradimo? Vojna akcija će verovatno biti neophodna, naročito ako se teror preseli na naše prostore, ali pre nego što bombaši samoubice napadnu Dalas ili se ljudima počnu odsecati glave na ulicama Pitsburga, hrišćanski svet se mora probuditi radi hitne potrebe za molitvom. Evo šest biblijski načina na koje se možete moliti:

1. *Molite se za hrabre svedoke jevanđelja usred progona.*

Progonstvo je bilo realnost u crkvi Novog zaveta, ali to nije zaustavilo prve učenike da šire jevanđelje. Nakon što su Petar i Jovan bili uhapšeni, i kada im je naređeno da prestanu da propovedaju, oni su izjavili: „*Mi*

ne možemo da ne govorimo o onome što smo videli i čuli” (Dela 4:20). Molite se da progonjeni hrišćani ne budu zastrašeni ili ućutkani terorom.

2. *Molite se za natprirodna čuda da potvrde jevanđelje.*

Kada se prva crkva suočila sa protivljenjem, molili su se ne samo za hrabrost, već i za prikaz Božije moći. Molili su se u jedinstvu (Dela 4:29-30): „*Sada, Gospode, pogledaj njihove pretnje i daj nama, tvojim slugama, da tvoju Reč govorimo sa svom smelošću. Pruži svoju ruku, da imenom tvoga svetog sluge Isusa bude izlečenja, znamenja i čuda.*” Molite se da Bog pruži svoju ruku i pokaže svetu da je On stvaran, posebno militantnim muslimana koji ne poznaju Spasitelja.

3. *Molite se da seme mučenika donese žetvu obraćenika.*

Kada je besna rulja kamenovala Stefana, prvog mučenika rane crkve, on je povikao na kolenima: „*Gospode, ne uzmi im ovo za greh!*” (Dela 7:60). Njegova smrt je bila tragična, ali nije bila uzaludna. Veliko izliće Svetoga Duha je došlo nakon njegovog mučeničkog ubistva. Kada nanovorođeni

hrišćanin da svoj život za Isusa, Bog to vidi i reaguje. Ovo bi mogao biti momenat najvećeg duhovnog probuđenja na Bliskom istoku.

4. Molite se da snažno preuđenje padne na one koji progone crkvu.

Savle je bio odlučan da hapsi i ubija prve učenike. On je gledao kako Stefan umire mučeničkom smrću. Ipak, ubrzo nakon što je Savle krenuo na svoj put terora, pao je ničice na putu za Damask gde se na dramatičan način obratio (vidi Dela 9:3-4). Isto čudo može i danas da se dogodi vođama ISIS-a. Nemojte ograničavati Božju silu i nemojte moliti osvetoljubive molitve osude za ove ljude. Molite se da većina militantnih progonitelja crkve doživi susret sa Sinom Božijim.

5. Molite se za anđeosku zaštitu i intervenciju.

Tokom jednog talasa progona novozavetne crkve, pojavio se anđeo u Petrovoj zatvorskoj ćeliji, probudio ga je i skinuo mu lance sa ruku (vidi Dela 12:7). Kasnije, nakon što je kralj Irod odbio da zaustavi svoju vladavinu terora, anđeo ga je udario na smrt (vidi Dela 12:23). Biblija ne kaže da je crkva molila za Irodovu smrt.

Mi nikada ne treba da se molimo u osvetoljubivom duhu, ali treba da ostavimo prostora za Božiji gnev, kada milosti jednom ponestane.

6. Molite se da globalna hrišćanska zajednica radi za mir i pravdu na Bliskom istoku.

Ne možemo samo da sedimo i gledamo kako naša braća i sestre bivaju posečeni zbog svoje vere, dok uživamo u komforu. Moramo biti solidarni sa njima, ne samo u molitvi, već i na delu. Trebalo bi da aktivno podržavamo vlasti i crkvene vođe koji deluju iza scene zarad pomirenja; humanitarne organizacije i one koji rade na zaštiti žrtava nepravde.

Naš odgovor na ovaj talas terora ne sme biti strah ili mržnja. Nemojte samo proklinjati tamu. Budite proaktivni moleći usrdno i sa žarom. Tražite od Boga da na Bliskom istoku silno izlije Svetoga Duha koji će ne samo dovesti miroljubive muslimane Hristu, već i one krvožedne islamske militante koji oštire svoje noževe za sledeći napad.

J. Lee Grady

Preveo Božidar Galović, Novi Sad

U GAĐANJE SEBI

„Ako ko hoće da pođe za mnom, neka se odreče sebe samoga i uzme krst svoj i ide za mnom.” (Mat. 16:24)

U Mateju 16:13 je zapisano da je Isus pitao svoje učenike u okolini Kesarije Filipove: „Šta kažu ljudi, ko je Sin Čovečiji?” Kada su Mu odgovorili, On ih je upitao: „A vi šta kažete, ko sam ja?” U šesnaestom stihu Petar je odgovorio i rekao: „Ti si Hristos, Sin Boga živoga.” Isus je odgovorio: „Blažen si, Simone, sine Jonin, jer ti to ne otkri telo i krv, nego Otac moj

koji je na nebesima. I ja ti kažem da si Petar, i na toj steni sazidaću Crkvu svoju, i vrata adova neće je nadvladati.” Dalje u 21. stihu piše kako je Isus počeo da govori učenicima o svojoj smrti koja mu se primiće, a u 22. stihu Petar ga je ukorio govoreći: „Bože sačuvaj, Gospode; neće ti se to dogoditi.” Isus se okrenuo i rekao Petru: „Idi od mene, satano; sablazan si mi, jer ne misliš što je Božje, nego što je ljudsko.” Tada je Isus rekao svojim učenicima: „Ako ko hoće da pođe za mnom, neka se odreče sebe samoga i uzme krst svoj i ide za mnom.”

Često slušamo o kompromisnom životu i nameće nam se pitanje šta je koren toga? Šta je razlog da toliko hrišćana nerazumno traći život robujući svetu, umesto da žive uz privilegije i slavu deteta Božjeg? Možda nam se javlja i drugo pitanje: zašto onda kada shvatimo da je nešto pogrešno i borimo se protiv toga, ne možemo to i da savladamo? Zašto smo se mnogo puta molili i činili zavete, pa ipak i dalje živimo pomešani sa svetom, podeljeni i polovičnog srca? Na ta dva pitanja postoji jedan

odgovor: *JA sam u centru svega* i to je koren celog problema. I zato, ako me bilo ko pita: „Kako da se rešim ovog kompromisnog života?“, odgovor nije: „Mora da učiniš ovo ili ono, ili nešto drugo“, već: „Novi život odozgo, Hristov život, mora da smeni to naše JA; i samo tada možemo da budemo pobednici.“

Uvek polazimo od telesnog ka duhovnom, pa učinimo tako i ovde; u tekstu razmotrimo jednu reč: „sebe“. Isus je rekao Petru: „*Ako ko hoće da pođe za mnom, neka se odreče sebe samoga* [ugađanja sebi], *i uzme krst svoj i ide za mnom.*“ Ovo je obeležje učenika i u ovome je tajna hrišćanskog života – odreci se sebe i sve će se ispraviti. Zapazite da je Petar bio vernik, učenik koji je bio poučen od Duha Svetoga. On je dao odgovor vredan divljenja koji je zadovoljio Hrista: „*Ti si Hristos, Sin Boga živoga.*“

Nemojte misliti da u tome nije bilo ničeg izuzetnog. Mi smo to

naučili iz naših načela verovanja, ali Petar nije. Hrista je Duh Sveti od Oca poučio, te je rekao: „*Blažen si, Simone, sine Jonin.*“ Ipak, primetite kako je i dalje jak taj telesni čovek u Petru. Hristos priča o svom krstu; Petar je mogao da razume ono što je vezano za slavu („*Ti si Sin Božji*“), ali priču o krstu i smrti nije mogao da razume i u svojoj samouverenosti se odvažio da kaže: „*Gospode, to se nikada neće dogoditi. Ti ne možeš da budeš razapet i da nestaneš.*“ Hristos je morao da ga ukori: „*Idi od mene, satano; ti ne misliš što je Božje. Govoriš samo kao telesan čovek, a ne kao što bi te učio Duh Božji.*“ Potom je nastavio: „*Zapamtite, nisam samo ja taj koji treba da bude razapet, već i vi; nisam ja jedini koji treba da umre, već i vi. Ako neko hoće da bude moj učenik, mora da se odrekne sebe, da uzme svoj krst i sledi me.*“

Zadržimo se na reči „sebe“. Samo onda kada razumemo šta znači ugađanje sebi, tada stvar-

no znamo koren svih naših neuspeha i spremni smo da dođemo Hristu radi izbavljenja. Razmotrimo najpre prirodu ugađanja sebi i onda postavimo pitanje: „Kako da se oslobodimo toga?”

Naše „ja” je nešto što je Bog stvorio i čime je obdario svako inteligentno biće. Vlastito „ja” je pravo središte stvorenog bića. Zašto je Bog dao anđelu ili čoveku to „ja”? Svrha toga „ja” je da sebe možemo prineti kao praznu posudu Bogu, da bi nas On ispunio svojim životom. Bog mi je dao moć samoopredeljenja, da svakog dana to svoje „ja” mogu da prinesem i kažem: „Bože, deluj u meni; prinosim sebe Tebi.” Bog je hteo da ima posudu u koju može da izlije svoju božanstvenu puninu lepote, mudrosti i sile; On je, dakle, stvorio svet, sunce, mesec, zvezde, drveće, cveće, livade, i sve to odražava bogatstvo Njegove mudrosti, lepote i dobrote. Ali sve ovo što je navedeno ne shvata da to pokazuje. Onda je Bog stvorio anđele sa svojim „ja” i voljom, da vidi da li bi Mu oni dobrovoljno došli i predali sebe kao posude koje su Mu posvećene i koje će da ispuni. Avaj, nisu svi to učinili. Na čelu mnogobrojnog društva bio je jedan koji je počeo da gleda na

sebe, da misli o toj velikoj moći kojom ga je Bog obdario i da uživa u sebi. Počeo je da razmišlja: „Zar jedno ovakvo biće kao što sam ja mora uvek da bude zavisno od Boga?” Uzvisio je sebe, oholost se potvrdila u odvajanju od Boga i baš tog trenutka on je, umesto anđela u nebu, postao đavo u paklu. Kada je „ja” usmereno ka Bogu, onda dopuštamo Tvorcu da pokaže Sebe u nama. „Ja” koje se okreće od Boga je tama i oganj pakleni.

Svi znamo tu strašnu priču i šta se dalje desilo; Bog je stvorio čoveka, a satana je došao u obliku zmije i kušao Evu mišlju da postane kao Bog, da njeno „ja” postane nezavisno tako što će naučiti da razlikuje dobro i zlo. I dok je govorio s njom, udahnuo je u nju otrov i ponos pakla. Njegov zli duh, taj isti otrov pakla, ušao je u ljudski rod, i to je to „ja” pod prokletstvom koje smo nasledili od naših praroditelja. To ugađanje sebi je donelo uništenje i upropastilo ovaj svet; u njemu su sav greh, tama, grozota i beda. Sva večnost u paklu neće biti ništa drugo nego vladavina našeg „ja”, tog morskog „ja” koje odvaja i odbacuje čoveka daleko od njegovog Boga. Da bismo dobro razumeli ono što Hristos treba da uradi sa nama i da

bismo imali udela u punini spasenja, moramo da naučimo da prepoznamo, mrzimo i potpuno napustimo ovo „ja” koje je pod prokletstvom.

Šta karakteriše ugađanje sebi? Mogao bih da spomenem mnogo toga, ali uzmimo najjednostavnije reči koje često koristimo: samovolja, samouverenost, samouzvisivanje.

Samovolja, odnosno ugađanje sebi, jeste veliki čovekov greh i on je u osnovi svakog kompromisa sa svetom, zbog čega mnogo ljudi propada. Oni ne mogu da shvate zašto ne treba da ugađaju sebi i rade po svojoj volji. Mnoštvu hrišćana nikad nije palo na pamet da je hrišćanin onaj koji nikad ne treba da traži svoju, već uvek Božju volju, kao čovek u kome živi Hristov duh. „*Evo dolazim, da učinim volju Tvoju, Bože!*” Ima hrišćana koji ugađaju sebi na hiljade načina, pa ipak pokušavaju da budu srećni, dobri i od koristi, dok pritom ne znaju da je u osnovi svega toga samovolja koja im krade blagoslov.

Hristos je rekao Petru: „*Odreci se sebe.*” Umesto da to učini, Petar je rekao: „*Odreći ću se moga Gospoda, a ne sebe.*” On to nikad nije kazao tim rečima, ali mu je Hristos na poslednjoj večeri rekao: „*Ti ćeš me se*

odreći”, i on je to i uradio. Šta je bilo uzrok tome? Ugađanje samom sebi. On se uplašio kada ga je sluškinja optužila da pripada Isusu i tri puta je rekao: „*Ne znam tog čoveka i nemam ništa sa njim.*”

Odrekao se Hrista. Zamislite to! Nije ni čudo što je Petar isplakao gorke suze. To je bio izbor između svoga „ja”, tog ružnog, prokletog „ja”, i divnog, blagoslovenog Sina Božjeg. Petar je izabrao svoje „ja”. Nije čudno što je razmišljao: „Umesto da se odreknem sebe, nisam priznao Isusa. Kakav li sam to izbor napravio?!” Nije čudno što je gorko plakao.

Hrišćani, pogledajte svoj život u svetlu Isusovih reči. Da li nalazite samovolju i samougađanje? Upamtite ovo: svaki put kada ugađaš sebi, odričeš se Isusa. Pripadaš jednom ili drugom. Treba da ugodiš samo Njemu, a da se odrekneš sebe, ili ćeš morati da ugodiš sebi i odrekneš se Njega. Onda slede samouverenost, uzdanje u sebe, naprezanje da nešto uradimo svojom snagom, oslanjanje na sebe...

Šta je to vodilo Petra da se odrekne Isusa? Hristos ga je upozorio, pa zašto to nije prihvatio? Samouverenost. Bio je siguran: „*Gospode, ja Te volim.*

Tri godine Te sledim. Odbacujem takvu mogućnost. Spreman sam da idem i u tamnicu i u smrt." To je bila samouverenost. Ljudi su me često pitali: „*Zašto nisam uspeo? Žarko sam želeo i često sam se molio da živim po Božjoj volji.*” Uglavnom bih im rekao: „*To je jednostavno zato što se uzdaš u sebe.*” Oni mi odgovore: „*Ne, ne činim to; znam da nisam dobar i znam da Bog hoće da me sačuva, ali ja se uzdam u Isusa.*” Ipak ja odgovorim: „*Ne, moj brate; da si se uzdao u Boga i Isusa, ne bi mogao da padneš, ali ti si se uzdao u sebe.*” Poverujmo u to da uzrok svakog neuspeha u hrišćanskom životu nije ništa drugo osim ovoga. Uzdam se u ovo svoje mrsko „ja” umesto u Isusa. Uzdam se u svoju snagu umesto u svemoćnost Božju. Zato Hristos kaže da to naše „ja” mora da bude odbačeno.

Tu je i samouzvisivanje koje je još jedan vid ugađanja sebi. Ah, koliko li je samo ponosa i ljubomore u hrišćanskom svetu; koliko osetljivosti na ono šta drugi kažu ili misle o nama; koliko je samo želje za ljudskom slavom i ugađanja ljudima, umesto stalnog življenja u prisustvu Božjem, sa samo jednom mišlju: „*Da li ugađam Njemu?*” Hristos je rekao: „*Kako vi možete verovati kad primete slavu jedan od drugoga?*” Kada ljudi primaju slavu jedan od drugoga, to život vere čini potpuno nemogućim. Ovo grešno „ja” je nastalo u paklu, i rastavlja nas od Boga. To je prokleti prevarant koji nas navodi da zastranimo od Isusa.

Dolazimo do treće tačke: šta da radimo da bismo se izbacili? Isus nam daje odgovor u sledećim rečima: „*Ako ko hoće da pođe za mnom, neka uzme*

krst svoj i ide za mnom." Obratite dobro pažnju na to. Moram da se odrekнем себе i primim Isusa da bude moj život. Moram to da izaberem. Postoje dva života: život pale prirode i Hristov život; moram da izaberem jedan od ta dva. „*Hajde za mnom*“, kaže naš Gospod, „*učini da budem zakon tvog života, pravilo tvog ponašanja; daj mi celo tvoje srce; sledi me, i ja ću se pobrinuti za sve.*”

O, prijatelji, to je ozbiljan izbor koji je stavljen pred nas; kada uvidimo opasnost ovog pokvarenog „ja”, njegov ponos i bezbožnost, moramo da dođemo pred Sina Božjeg i kažemo: „*Odričem se svog života i primam Tvoj život umesto mog.*”

Razlog zašto se hrišćani mole, a Hristov život ne dolazi u njih, jeste to što se nisu odrekli svoga „ja”. Pitaš: „*Kako da se izbacim od ugađanja sebi?*” Znaš onu poučnu priču o jakom čoveku koji je čuvao svoju kuću dok nije ušao jači od njega i izbacio ga napolje. Onda je to mesto bilo ukrašeno, očišćeno ali prazno, i onda se zli duh vratio nazad sa sedam drugih gorih od sebe. Hristos je jedini koji kada uđe može da potisne staro „ja” i da ga drži podalje. Naše staro „ja” će ostati sa nama do samog kraja. Setite se apostola Pavla,

on je imao nebesku viziju i da se ne bi uzvisio zbog toga, dat mu je trn u telu da bi ga učinio poniznim. Postojala je sklonost ka uzvisivanju sebe, što je nama u prirodi i što bi nadvladalo i kod Pavla. Hristos ga je oslobodio toga jer se brinuo za svog voljenog slugu. Isus Hristos može svojom božanskom blagodaću da spreči silu ugađanja sebi da se ikada istakne ili stekne prevlast. Isus je voljan da postane život duši. On je voljan da nas pouči da Ga sledimo, da imamo srce i život utvrđen samo na Njemu, kako bi On uvek bio svetlost našim dušama.

Dolazimo do onoga što je zapisao apostol Pavle: „*Ne živim više ja, nego Hristos živi u meni.*” Te dve istine idu zajedno. Prvo „*ne ja*”, a zatim „*nego Hristos živi u meni*”.

Pogledaj ponovo Petra. Hristos mu je rekao: „*Odreci se sebe i hajde za mnom.*” Kuda je morao da Ga sledi? Isus ga je vodio iako Ga je razočarao. A kuda ga je vodio? U Getsimaniju, a Petar Ga je tamo izneverio, jer je spavao onda kada je trebalo da bdije i moli se. Vodio ga je dalje prema Golgoti, do mesta gde Ga se Petar opet odrekao. Da li je to bilo Hristovo vođstvo? Slava Bogu, bilo je. Duh Sveti još nije došao u svojoj sili. Petar je i

dalje bio telesan čovek; duh je, doduše, voljan, ali ne dovoljno jak da nadvlada, a telo je slabo. Šta je Hristos učinio? Vodio je Petra dalje sve dok se ovaj nije slomio u potpunom poniženju i dubokoj žalosti. Isus ga je vodio i posle groba, u periodu od vaskrsenja do Pedesetnice. Tada je došao Sveti Duh, a sa Svetim Duhom Hristos je svojim božanskim životom ušao u njega i tada su se ispunile reči: „*Hristos živi u meni.*”

Postoji samo jedan put oslobođenja od života ugađanja sebi. Moramo da sledimo Hrista, da čvrsto rešeni slušamo Njegovo učenje i predajemo Mu sebe svakog dana da bi On mogao da nam bude sve. Silom Hristovom to odricanje od sebe će biti blagoslovena, neprestana stvarnost. Nikada ne očekujem da hrišćanin dosegne stanje u kojem može da kaže: „Nemam svoje „ja” koga treba da se odrekнем”. Ne postoji ni trenutak u kome hrišćanin može da kaže: „*Nemam potrebu da se*

odreknem sebe.” Ne, zajedništvo sa Hristovim krstom biće, po blagodati Božjoj, neprekidno odricanje od sebe, svakog časa i svakog trenutka. Ne postoji stepen razvoja gde smo potpuno izbavljeni od sile našeg „ja”. Treba da budemo razapeti sa Isusom. Treba da živimo sa Njim kao oni koji su bili kršteni u Njegovu smrt. Mislite o tome! Hristos nije imao grešno „ja”, ali je imao svoje biće i njega je predao na smrt. On je u Getsimaniji rekao: „*Oče, ne moja volja.*” Ovu nepogrešivu suštinu svog bića On je predao na smrt, da bi posle groba opet mogao da je primi od Oca, podignut iz mrtvih i proslavljen. Možemo li da očekujemo da ćemo otići na nebo bilo kojim drugim putem osim onog kojim je On otišao? Čuvajte se! Setite se da je Hristos sišao u smrt i u grob, da izbavljenje i život imamo samo u smrti našeg „ja”, u sleđenju Isusa do kraja.

Kakve pouke treba da izvučemo iz ove lekcije? Prva lekcija je da treba da odvojimo vreme da se ponizimo pred Bogom kada pomislimo na ugađanje sebi i šta je to učinilo u nama; da tom svom „ja” pripišemo svaki greh, svaku manu, svaki neuspeh i sve što nije proslavljalo Boga, a onda da kažemo: „*Gospode, ovo*

je ono što ja jesam." Dozvolimo zatim Isusu da preuzme kontrolu nad našim životom, u veri da Njegov život može biti i naš.

Nemojte misliti da je lako rešiti se tog „ja”. Na nekom crkvenom sastanku lako je napraviti zavet, prineti molitvu i predati se, ali kao što je Hristova smrt na Golgoti bila ozbiljna, tako mora da bude ozbiljno i predavanje našega „ja” na smrt. Sila smrti Hristove mora da deluje u nama svakoga dana. Razmislite o kontrastu samovolje kod Petra i Isusa koji je predao svoju volju Bogu! Kolika je razlika između savouzvisivanja kod Petra i duboke poniznosti Jagnjeta Božjeg, krotkog i smernog u srcu pred Bogom i ljudima! Kolika je razlika između samopouzdanja kod Petra i duboke zavisnosti Isusa od Oca, kada je rekao: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe.” Pozvani smo na to da živimo Hristov život i Hristos dolazi da živi svoj život u nama, ali jedna stvar je najpreča: moramo da naučimo da mrzimo ugađanje sebi i da ga se odričemo. Kao što je Petar kazao kada se odrekao Hrista: „Ja nemam ništa sa Njim”, tako i mi moramo da kažemo: „Nemam ništa sa ugađanjem sebi”, da bi Isus mogao da bude sve u svemu. Ponizimo se pri pomisli

na to šta nam je naše „ja” učinilo i kako je obeščastilo Isusa i molimo se veoma gorljivo: „Gospode, svojom svetlošću iznesi na videlo ovo moje „ja”; preklinjemo Te da nam to otkriješ. Otvori nam oči da možemo da vidimo posledice, da shvatimo da je to jedina smetnja koja nas zadržava.” Molimo gorljivo, a onda čekajmo na Boga sve dok se ne odrekemo svih naših religioznih aktivnosti i iskustava, svih naših blagoslova, sve dok se ne približimo Bogu. Molimo se: „Gospodaru Bože, naše „ja” je promenilo jednog arhanđela u đavola, to „ja” je uništilo moje praroditelje i izvelo ih iz raja u tamu i bedu, a ugađanje sebi je uzrokovalo propadanje mog života i sve neuspehe. Otkrij mi to.” Nakon toga dolazi blagoslovena zame-na, čovek postaje voljan i sposoban da kaže: „Drugi će živeti taj život za mene, drugi će živeti sa mnom, drugi će da učini sve za mene.” Ništa osim toga neće pomoći. Odreci se sebe; uzmi krst da bi umro sa Isusom; sledi jedino Njega. Neka nam On da blagodat da razumemo, primimo i živimo Hristov život.

Andrew Murray

Iz knjige GOSPOD U NAMA
Priložio Steve Luibrand

I SUS U NAMA

**„A kad bi ugodno Bogu...
da javi Sina svog u meni.”**

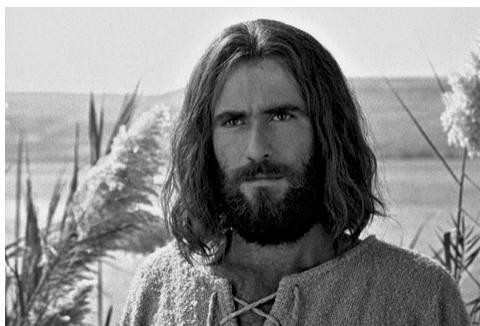
(Galatima 1,15-16)

Sigurno je to najveća stvar koju možemo da doživimo, da se živi Bog i danas nad nama smiluje, da unese svetlost u naše tamno srce i objavi u nama svoga Sina, Gospoda Isusa Hrista.

Pre nego što to doživimo, možemo čitave sate da diskutujemo o „hrišćanstvu”. Biće to samo lutanje u magli, poput slepih ljudi. Kako izgleda kada Bog u nama otkrije svoga Sina?

Tada spoznajemo centar jevanđelja i shvatimo šta nam je potrebno za naš život i kako je to čudnovato.

Luter je ovaj centar jevanđelja jednom opisao sa nekoliko rečenica: „Hrist je sišao sa neba i rekao je to najslade, puno milosrđe, a to je, da je Otac oprostio naše grehe. I onda se ponovo vratio k Bogu i Bogu je rekao o nama opet sve najlepše, ovako: ‚Oče. Više nemaju greh. Uzeo sam ga na krstu na sebe a

sa ljudi sam ga skinuo.’ To je centar jevanđelja.”

Dok Bog u nama još nije otkrio svog Sina, mi ne shvatamo sve to. Tada smo kao gluvi u hramu u kojem svira proslavljeni muzičar na orguljama.

Kada Bog u nama započne svoje delo, to je, kao da su se gluvom odjednom otvorile uši i sa ushićenjem sluša predivne tonove muzike.

Da, upravo je tako, kada Bog u nama objavi i otkrije svoga Sina.

***Gospode,
otvori naše uši, oči i srce,
da bismo upoznali
Tvoga Sina.
Amin.***

Wilhelm Busch

SEME NA KAMENU

Oči da vide, uši da čuju...

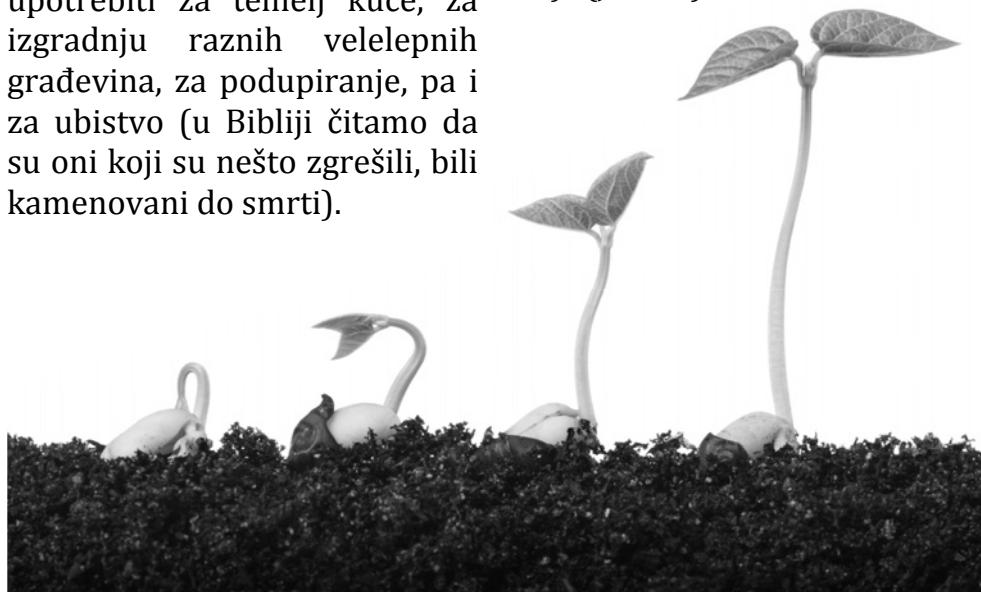
„Iziđe sejač da seje seme svoje; i kad sejaše, jedno pade kraj puta, i pogazi se, i ptice nebeske pozobaše ga. A drugo pade na kamen, i iznikavši osuši se, jer nemaše vlage. I drugo pade u trnje, i uzraste trnje, i udavi ga. A drugo pade na zemlju dobru, i iznikavši donese rod sto puta onoliko. Govoreći ovo povika: Ko ima uši da čuje neka čuje. A učenci Njegovi pitahu Ga govoreći: Šta znači priča ova? A On reče: Vama je dano da znate tajne carstva Božijeg; a ostalima u pričama, da gledajući ne vide, i čujući ne razumeju. A priča ova znači: Seme je reč Božija. A koje

je kraj puta to su oni koji slušaju, ali potom dolazi đavo, i uzima reč iz srca njihovog, da ne veruju i da se ne spasu. A koje je na kamenu to su oni koji kad čuju sa radošću primaju reč; i ovi korena nemaju koji za neko vreme veruju, a kad dođe vreme kušanja otpadnu. A koje u trnje pade, to su oni koji slušaju, i otišavši, od brige i bogatstva i slasti ovog života zaguše se, i rod ne sazri. A koje je na dobroj zemlji to su oni koji reč slušaju, i u dobrom i čistom srcu drže, i rod donose u trpljenju. Ovo govoreći povika: Ko ima uši da čuje neka čuje.” (Luka 8:5-15)

Ovom prilikom bih se osvrnula samo na trinaesti stih: „*A koje je na kamenu to su oni koji kad čuju sa radošću primaju reč; i ovi korena nemaju koji za neko vreme veruju, a kad dođe vreme kušanja otpadnu.*”

Božja Reč nam govori da je Isus ugaoni kamen. Isus se obraća Petru i kaže mu da će biti stena na kojoj će Bog sagraditi crkvu. Isus takođe govori da neće ostati ni kamen na kamenu od Hrama. Na još nekim mestima u Bibliji se spominje reč „kamen”. Ova reč je od velike važnosti. Kamen je čvrst i nekada, u zavisnosti od veličine, on se ljudskom rukom ne može pomeriti. Kamen predstavlja čvrstinu, a nekada i hladnoću srca. Kamen se može upotrebiti za temelj kuće, za izgradnju raznih velelepni građevina, za podupiranje, pa i za ubistvo (u Bibliji čitamo da su oni koji su nešto zgrešili, bili kamenovani do smrti).

U ovoj Isusovoj priči, sejač je sejaio seme koje je padalo na različito tlo. Kada učenici nisu razumeli Njegovu priču, pitali su Ga da im rastumači. On je rekao: „*Vama je dano da znate tajne carstva Božijeg; a ostalima u pričama, da gledajući ne vide, i čujući ne razumeju.*” Dakle, onaj ko sledi Boga, dano mu je da zna tajne carstva Božijeg. On ne dozvoljava da mu ove Isusove priče budu bajke ili neka vrsta zabave u dosadnim trenucima. On primenjuje u svom životu tajne carstva Božijeg. Zar to nije slušanje Reči Božje i poslušnost istoj? Isus je objasnio da je seme Božja Reč. Kamen bi mogao predstavljati srce: „*Danas, ako glas Njegov čujete... neka ne otvrdnu vaša srca (ne okamenite)*” (Jevr. 3).

Dakle, ako Božija Reč padne u vaša srca, neka vaše srce ne otvrdne! Kao što vidimo u trinaestom stihu, kamen nema korena i može se pomeriti. Slušanjem Reči Božje, vera u srcu raste. „Vera je, pak, tvrdo čekanje onog čemu se nadamo, i dokazivanje onog što ne vidimo” (Jevr. 11).

Tada dolazi neprijatelj sa iskušenjima, što mu je dopušteno sa Božije strane. „Svaku radost imajte, braćo moja, kad padnete u različita iskušenja, znajući da kušanje vaše vere gradi trpljenje” (Jak. 1:2,3). Zato što tvoj kamen (srce) ima radost ali nema korena (Isus), neko vreme će primati sve što čuje, ali kada dođu problem i

kušnje, sve ono što se čulo i videlo će se pomaknuti i otpasti, ni jedna reč neće imati koren vere, niti oslonac na ugaoni kamen (Isus).

„Blažen je čovek koji pretrpi iskušenje, jer kad bude oproban primiće venac života, koji Gospod obeća onima koji ga ljube. Nijedan kad je kušan da ne govori: Bog me kuša; jer Bog je neprijemčiv za kušanje zlom, i On ne iskušava nikoga, nego svakoga iskušava sopstvena želja, koja ga mami i vara. Tada želja zatrudnevši rađa greh, a greh učinjen rađa smrt.”
(Jak. 1:12-15)

Nažalost, mnogi hrišćani dugo godina sede u crkvama slušaju propovedi, mašu svojom glavom vičući „amin” kao znak odobravanja, učestvuju u mnogim aktivnostima, i polako se uljuljkavaju u svoj svet gde niko ne sme ući, a kamoli zakucati na vrata tog njihovog skrivenog sveta. Tada kušnje dolaze u talasima, i beskrupulozno gutaju hrišćane bez korena. Njihova vera u tim trenucima je poput morske zvezde koju su talasi izbacili na obalu da se osuši i uquine.

U Bibliji je napisano: „Bez vere nije moguće ugoditi Bogu” (Jevr.

11:6). Po ovome vidimo da srce (kamen) koje nema početni temelj, Duha Božijeg koji govori našem duhu da je Isus Bog (naš čvrst oslonac), i koren (bez koje ni jedna biljka ne može opstati) vere da će nam Bog pomoći u svim iskušenjima, kao i seme Reči Božje, bez koje vera (koren) ne može izrasti, može lako otvrdnuti i zastraniti sa pravog (uskog) puta. Poznajem mnoge hrišćane koji govore da im je sve u životu krenulo naopačke od kada su počeli slediti Hrista i odustali su od sledbeništva, očekujući da će se sve vratiti u „normalu“. Sveto pismo za takve ljude kaže: *„Jer ako odbegnu od nečistote sveta poznanjem Gospoda i spasa našeg Isusa Hrista, pa se opet zapletu u njih i budu nadvladani, bude im poslednje gore od prvog; jer im beše bolje da ne poznaše put pravde, negoli kad poznaše da se vrate natrag od svete zapovesti koja im je pre-dana. Jer im se dogodi istinita pripovest: pas se vraća na svoju bljuvotinu, i: svinja okupavši se, u kaljugu.“* (2. Petrova 2:22)

Kao muzičar, dok pevam, često razmišljam o rečima koje pevam: Iscelitelj si, Otkupitelj, Spasitelj, moja Zaštita, Prvi i Poslednji, Pomoć u nevolji,

Osloboditelj... Da li je zaista tako u našim životima kada dođu iskušenja i problemi? Da li je Isus Hrist zaista Put kojim sam krenula, Istina u koju verujem i Život moj? Da li te reči, bilo kroz propoved, Bibliju, pesmu, brata ili sestru, imaju uticaja na moje razmišljanje i moju veru? I da li ovi stihovi govore mome srcu: *„Budite, pak, tvorci reči, a ne samo slušači, varajući sami sebe. Jer ako ko sluša reč a ne tvori, on je kao čovek koji gleda lice tela svog u ogledalu; Jer se ogleda pa otide, i odmah zaboravi kakav beše.“* (Jakovljeva 1:22-24)

Neka svaki čitalac ovog kratkog teksta doživi oslobođenje svog zarobljenog srca i pronade ponovo put kojim je krenuo, ali sada sa semenom koje će pasti na plodno tle...

Jelena Đokić, Beograd

SABINA K.

Scena iz filma

Prošle godine je snimljen igrani film Sabina K. koji je ovoga ljeta imao svjetsku premijeru na Sarajevo Film Festivalu. Reakcije publike i kritičara su bile veoma dobre.

Razlog zašto o ovome filmu objavljujemo tekst u Antiohiji jeste činjenica da je u pitanju film koji je snimljen prema istinitoj priči o teškom životu i dramatičnom obraćenju jedne žene iz Sarajeva. Film je snimila hrišćanska produkcijska kuća *Messenger Films*.

Donosimo kratak intervju sa Kristobalom Krusenom, režiserom filma i direktorom pomenute produkcijske kuće.

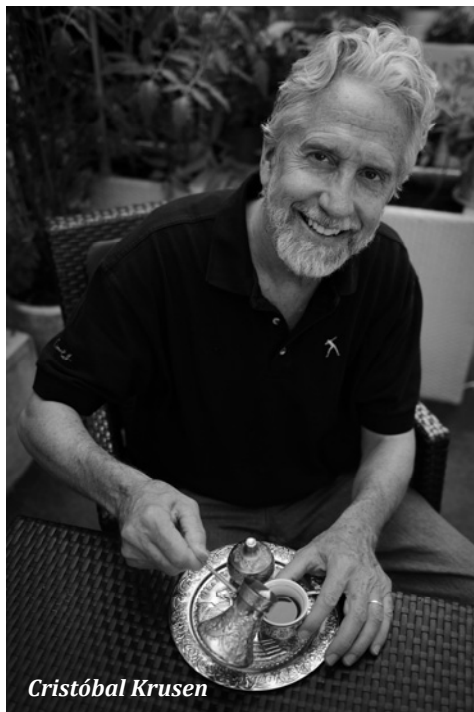
Koja je pozadina filma Sabina K.? Da li je inspirisan istinitom pričom i kako ste došli na ideju da ga snimate?

KK: Film Sabina K. je inspirisan istinitom pričom sa kojom sam po prvi put bio upoznat za vrijeme putovanja u BiH u septembru 2012. godine. Imao sam

želju, već neko vreme prije toga, da napravim film u Evropi i osjetio sam da je Sabinina priča imala sve potrebne sastojke da bi se napravio dobar film. Moj cilj je da snimam filmove koji će da sadrže poruku nade. Nadam se da smo to postigli sa ovim filmom.

Kako je proteklo snimanje filma? Da li su glumci i ostalo osoblje bili dotaknuti obraćenjem na kraju filma?

KK: Snimanje je proteklo predivno. U stvari, mogao bih čak reći da je moje iskustvo na snimanju Sabina K. najbolje u mojoj tridesetogodišnjoj režiserskoj karijeri. Umešnost i urođeni talenat bosanskih glumaca i filmske ekipe je bez premca. Želim posebno da pohvalim glavnu glumicu Alenu Džebo i direktora fotografije, Almira Đikolija. Takođe želim da istaknem i pohvalim svoga producenta Feđu Štukana, kasting direktoricu Svjetlanu Cecu Brezo. Pominjući samo njihova imena nikako ne želim da umanjim izuzetan doprinos koji su dali svi ostali. Postali smo kao porodica i ekipa tokom snimanja filma. Međusobna ljubav i poštovanje su bili evidentni svaki dan snimanja.

Cristóbal Krusen

Sabina K. sadrži priču o obraćenju, ali ipak film je napravljen tako da je prihvatljiv i za ljude koji nisu vjernici. Da li će film moći da se koristi kao alat za indirektnu ili možda čak direktnu evangelizaciju? Kakvi su vaš planovi za naredni period?

KK: Postoji izreka da je Bog „džentelmen“. On nikoga ne forsira da čini Njegovu volju, već daje ljudima vremena i prostora da sami naprave svoje odluke. Mislim da je jedna od tih „odluka“ pitanje ličnog spasenja, što bismo mogli opisati kao predanje Bogu i Njegovim planovima i ciljevima. U slučaju

Ekipa filma

Sabina K., pokušao sam napraviti film koji u sebi sadrži „miris” Božje milosti, koji nudi hladnu vodu žednoj duši. Hrist je taj miris i ta bistra voda. Ako vas On svojom ljubavlju privlači, ako vas privlači Njegova ljepota i miris, onda ste slobodni da sami nastavite put ka Njemu, da upoznate ovog divnog Spasitelja koji se ukazao i Sabini K. kada je izgubila svaku nadu. Što se tiče budućih planova, nadamo se da ćemo distribuisati film u bioskopima širom Evrope, a u svoje vrijeme i u svijetu. Film će vjerovatno biti svrstan u „art-house” kinematografiju. Ta vrsta filmova je vrlo popularna u Evropi kao i u mnogim drugim dijelovima svijeta, tako da se nadamo da

ćemo uspjeti film sa hrišćanskom porukom i hrišćanskim sadržajem približiti publici koja ne ide u crkvu. Naravno da planiramo da u dogledno vreme film učinimo dostupnim preko svih drugih medija distribucije, uključujući televiziju, DVD i video na zahtev, itd. Međutim, prije svih mojih planova za distribuciju, moja je nada i želja da će se hrišćani okupiti oko filma kao umjetničkog djela kroz koje mogu podijeliti svoju vjeru sa drugima.

Kako biste ukratko opisali film i njegovu poruku?

KK: Nadam se da će ljudi vidjeti sebe, ili barem nešto malo o sebi, u liku Sabine K. Ona je obična osoba, simpatična, inte-

ligentna. Ona je majka i neko ko voli, ima snove za bolju budućnost, ali njen svijet se srušio iako ona nije bila kriva za to. Njen život je postao toliko loš da je pokušala da se ubije. Spasila ju je nada; spasila ju je ljepota; spasila ju je ljubav. Želim da ljudi koji pogledaju film počnu da razmišljaju o tome da postoji Bog na nebu i da On voli ovaj svijet više nego što mi možemo zamisliti, te da sve strahote i katastrofe koje nas zadese u ovom životu ne mogu nas odvojiti od realnosti

Njegove ljubavi. Međutim, mi ne možemo doživjeti tu ljubav, čak nismo ni svjesni da postoji, bez otkrivenja. Zbog toga se nadam da će Sabina K., na neki način, dati tračak nade ljudima koji su u tami; nadu u bolju budućnost za sebe i za one koje vole.

Više o filmu možete pronaći na
www.sabinakthemovie.com

Intervju priredila i prevela Vivian Caragouins

Alena Džebo u ulozi Sabine K.

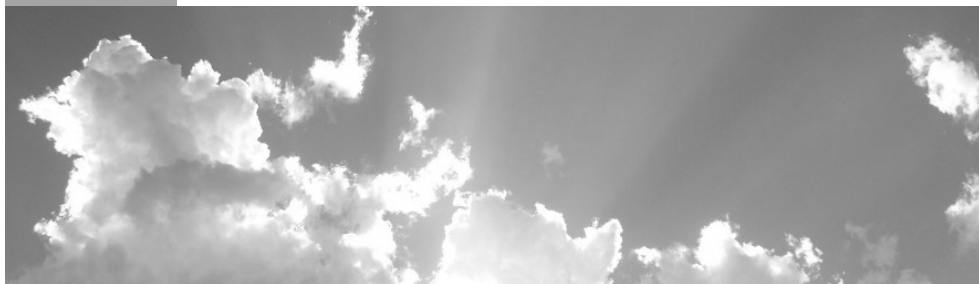
Sabina se zaljubljuje u starog prijatelja kojeg poznaje još od rata u Bosni i Hercegovini. Njih dvoje planiraju vječanje, ali stvari ne idu po planu...

Sabina K. je priča o dvije ljubavi: o ljudskoj ljubavi koja se spotiče i posrće, i o božanskoj ljubavi koja iscjeljuje i preobražava...

Film je inspirisan istinitom pričom čija se radnja dogodila u Bosni i Hercegovini.

- *Produkcijaska kuća:* Messenger Films
- *Režiser:* Cristóbal Krusen
- *Narator:* Dragan Micanović
- *Glavna uloga:* Alena Džebo
- *Ostale uloge:* Senad Bašić, Enis Bešlagić, Feđa Štukan, Emina Muftić, Mirvad Kurić, Admir Glamočak, Jasna Diklić i drugi.
- *Muzika:* John Sponsler
- *Lokacije snimanja:* Sarajevo, Mostar i Korčula
- *Trajanje snimanja:* 22 dana

O DGOVOR JE HRIST

Nova znanja potvrđuju Isusa

Moderna psihologija potkrepljuje svaku riječ koju je Isus rekao o našim mislima. Mišljenje svakog pojedinca ima svoje značenje širom svijeta.

Svaka loša misao truje ne samo samog mislitelja, već čini svijet još gorim i tjera ga u propast. Svaka dobra misao blagosilja ne samo čovjeka koji je misli, već i čitav svijet, vuče ga ka gore, prema Duhu. Tako Isus uranja duboko u naš duh. U različitim prigodama Isus je ponavljao riječi: *„Dobar čovjek iz dobre riznice svojeg srca iznosi dobro, dok zao čovjek iz zle riznice svojeg srca iznosi zlo”* (Matej 12,35).

Čisto je srce dobro, ali ne i dovoljno dobro

Nije dovoljno očistiti dušu od zlih misli, premda je to bitno. Prazna duša neće zadugo ostati

prazna i čista. Isusova usporredba o đavolu koji je napustio čovjeka i koji se vratio sa još sedam đavola je sasvim umjesna. Démoni su zatekli čovjekovu dušu očišćenu i praznu poput vakuma, zato su se i strovalili u nju. Jedini način da se demonske sile spriječe je taj da duh ispunimo bogatstvom dobrih misli, koje su dovoljne da ispune čovjekov duh i srce.

Prazan duh posve je negativan i beskoristan za druge. Zar nije Pavle izrekao veliku istinu: *„Mislite na ono što je istinito, što je časno, što je pravedno, što je čisto, što je povoljno, bilo da je to vrlina ili nešto hvale vrijedno.”*

Pavle kaže da ukoliko ljudi imaju ikakvu vrlinu, treba da je hvalimo i da zaboravimo na njihove slabosti. Dok na bilo šta mislimo, raspirujemo to kao plamen, bez obzira mislili mi u prilog tome ili protiv toga.

Nisu nam potrebne nove, blistave misli

Bog nas nije podučavao apstraktnom mudrošću teologa. Njegovi glasnici, proroci i istinski posvećeni bijahu živi svjedoci iz vlastitog doživljaja i božanskog poslanja. U Isusu Bog je postao tijelom. On je s pravom mogao reći „kraljevstvo Božje je u vama”, a to znači mogućnost da pripadaš tom kraljevstvu i nosiš ga u sebi. Naravno, ne zato što smo imenom hrišćani, već zato što smo čuli poziv i slijedili ga. (E.O.)

Nije potrebno da naše misli budu nove. Zaista, ni u ovom trenutku nam nisu potrebne nove ideje. Na sreću, već posjedujemo znanje koje može spasiti svijet. To je put na koji upućuje Isus, to je Njegova bit, Njegova nauka i način obraćanja ljudima. Kada svoje misli povežemo s Njim, naći ćemo se u golemoj struji koja teče kroz svaku rasu i svaku naciju. Isus je već dokazao da je On najveći blagoslov svijeta. Mi se nismo makli dalje samo zato što je malo onih koji se u svome mišljenju i djelovanju upravljaju po Njegovom primjeru.

Ti i ja, i svi mi, morali bismo priznati da smo radili daleko

ispod svojih mogućnosti. Bude-
mo li se priključili snažnoj
hrišćanskoj struji, pomoći ćemo
programu za koji ima nade -
spašavanju naše generacije.

Milioni ljudi slijedili bi Hrista
kada bi znali ko je On i kada ne
bi slijedili samo neku apstraktnu misao.

Biti povezan s Hristom

Ali kako da pomognemo da Ga svi ljudi upoznaju? - pitao je Pavle, a pitamo to i mi. Najbolji put da se pomogne Isusu u osvajanju svijeta jeste da svoj vlastiti duh povežemo s Njim. To ćemo učiniti tako što ćemo se zadubiti u Njegov život. Tada ćemo svjedočiti i raditi za Njega. I drugi će Ga prihvatiti kada vide naš rad i čuju naše riječi. „Čega je srce puno, o tome usta zборе.”

Frank C. Laubach
Priložio Gerson Witzlau

POTREBA ZA RAZNOVRSNOM HRANOM

Bibliju treba proučavati od korica do korica. Treba biti temeljan i sistematičan, a ne skakati sa teme na temu. Mudrost se ne može tražiti u ponekim delovima Biblije, a ostalo zanemariti. Znate, kada se dete rodi ono ne zna da sve što se nalazi u porodici u kojoj je rođeno pripada i njemu. Ako je neko rođen u kraljevskoj porodici, on je mali kralj iako to ne zna dok mu neko ne kaže. Ista je stvar sa čovekom rođenim u Božiju porodicu. Sve što ima njegov Otac pripada njemu. Ali on to još ne zna. No-

vorodenče će tek vremenom saznati šta je sve njegovo.

Jedan od pogleda na Bibliju, Božiju Reč prikazuje kao testament. Ja ne verujem da je ijedan čovek, testament koji se ticao njega čitao na preskok. Naprotiv, pomno ga je proučavao da bi saznao šta je sve dobio. Nesistematsko čitanje Biblije ima sledeće dve negativne posledice:

Prvo, postoji opasnost da ne saznamo sve, a time i ne uđemo u posed svoga nasledstva. Evo jednog istinitog primera na tu temu.

Beše neki čovek (ovo se dogodilo početkom prošlog veka), siromah koji je spavao po ambarima i pod mostovima; čovek koji je bio nepismen jer nikada nije išao u školu. Jedne zime, kada mu je bilo naročito teško zato što nije imao ni cipele, zaustavila se pred kartonskom kutijom, koja je bila njegov dom, jedna velika i sjajna limuzina. Iz kola je izašao visok i elegantno obučen čovek, koji je od njega zatražio dokumente. Kada se uverio da je to osoba koju traži i sam se predstavio: „Ja sam advokat vašeg brata“, rekao je neznanac, „i izvršilac njegovog testamenta. Moram da vam saopštim tužnu vest da je vaš brat umro, ali i dobru vest da je vama zaveštao svu svoju imovinu.”

Rekavši to pružio je onom promrzlom čoveku koverat sa testamentom.

Na grubom, od raznih vetrova izboranom licu pojavile su se suze. Sećao se svoga brata koji je još pre četrdesetak godina otišao u Ameriku u potrazi za boljim životom. Kada su se na licu starca pojavile suze, tako se na usnama advokata pojavio zluradi osmeh. Nije se on smejao bolu ili bedi koja je staja la-

pred njim, već načinu na koji je nesrećnik držao onaj koverat. Odmah mu je bilo jasno da čovek koji je dobio ogromno nasleđstvo ne ume da čita. Na pitanje šta se nalazi u testamentu nezainteresovano je odgovorio da se tu nalazi nalog za isplatu ono nešto malo novca što je njegov brat uštedeo i da bi za tu ušteđevinu mogao da kupi jedne dobre cipele kako ne bi zaradio upalu pluća. Da bi ubrzao postupak, kako je sam rekao, izvadio je iz svoga novčanika nekoliko novčanica, pružio ih nesrećniku pa se okrenuo i otišao.

Srećan zbog novih cipela koje je kupio i nesrećan zbog bratovljeve smrti, a imajući samo to jedno pismo od jedine osobe na ovom svetu koja ga je zaista volela, čovek je odlučio da nauči čitati kako bi najzad pročitao reči koje su njemu napisane. A onda... O-ho-ho!

Shvatio je da mu je pripalo bogatstvo ne samo da se kupi jedan par cipela, nego cela fabrika sa svim zalihama cipela i lancem prodavnica. Onaj bedni lažljivi advokat se baškario u tuđem bogatstvu samo zato što vlasnik nije znao šta je njegovo.

Drugo, zbog nesistematskog čitanja Biblije, moguće je da izgubimo i ono što smo imali jer to ne umemo naći. Evo primera i za ovakav slučaj.

Neki bračni par farmera u Americi imao je dvogodišnju devojčicu. Jednoga dana, kada je žito već bilo pred kosidbu, što će reći više od devojčice, trčkajući za svojom malenom mačkom, devojčica je ušla u orgomno polje žita. Oko podne kada je bilo vreme ručku, roditelji su primetili da je nema. Dozivali su je i tražili na mestima na koja je obično odlazila ali uzalud. Posle podne su se već ozbiljno zabrinuli i pozvali susede u pomoć. Kada se spustilo veče morali su prekinuti sa potragom jer nisu smeli da pale baklje u žitu koje je već dozrelo za žetvu. Ujutro su svi izašli u polja i ceo dan je tražili. Trčali su tamo-amo krećući se bez ikakvog sistema kao muve bez glave. Nisu je našli. Uveče su iscrpljeni i razočarani ponovo zanoćili na farmi očajnih roditelja. Dok su tiho razgovarali oko vatre jedan od njih se konačno dosetio plana za potragu. Izjutra, sa prvim zracima sunca svi su stali u liniju udaljeni 10 m jedno od drugog i tako ušli u žitno polje.

Devojčicu su pronašli za samo dva sata. Bila je iza prvog brežuljka. Uostalom ona je bila mala i nije mogla daleko da ode. Da su nastavili bezumno i nesistematski da trče, dete je moglo i da umre tamo, a bila im je na veoma blizu.

Bibliju treba čitati pažljivo i sistematski, ali ne praktikovati samo pukog čitanje. Čak i čitanje Biblije može biti prazan ritual. Zato želim da vam pružim nekoliko praktičnih saveta. Konačno i za upotrebu fizičke hrane potrebno nam je uputstvo. Na primer: kojim redosledom se jedu određena jela, kako se koriste viljuška i nož, itd.

Cilj čitanje Biblije jeste da nas dovede licem u lice sa Bogom i Njegovom voljom jer Biblija u biti nije udžbenik, nego objava samog Boga. Kada čitamo Bibliju, treba da postavljamo sledeća pitanja:

Prvo: Ima li tu uzora koji treba slediti? Umesto da Bibliju čitamo pukog zadovoljstva radi, pokušajmo uočiti Božiju istinu sa namerom da svoj život upravljamo prema Njegovoj volji.

Drugo: Da li se spominje kakav greh koji treba izbeći?

Treće: Ima li zapovesti koje treba poslušati? Često se pitamo šta je Božija volja za naš život i ogromnu količinu vremena provodimo u njenom pronalaženju. Sećam se priče o poznatom propovedniku kojega je posetila neka beka rekavši: „*Oh kako sam srećna. Postila sam i molila danima, mesecima tražeći da mi Bog otkrije svoju volju. I rekao mi je da govorim svoje svedočanstvo. Znae ja živim u staračkom domu.*”

Propovednik je odgovorio: „*To je divno, ali vidite, da ste čitali svoju Bibliju još odavno biste dobili taj odgovor, jer u Svetom pismu piše da je Božija volja da govorimo o onome što nam je učinio.*”

U Bibliji je najmanje 95% Božije volje već objavljeno. Zato kada god čitamo Bibliju uvek

treba da imamo na umu pitanja: Ima li u tekstu neka zapovest ili nalog? Ima li obećanja na koja se mogu osloniti? Šta ovaj odlomak uči o Bogu? (*Kada saznamo više o tome kakav je Bog, koji su mu atributi, moći ćemo više da Mu verujemo.*) Zatim, ima li u tekstu potreba za koje treba moliti? (*Neki imaju problema sa molitvom. Svaki dan im izgleda isti. Međutim, pažljivo čitanje Biblije može postati izvor molitve.*)

Sva ova pitanja naravno neće biti primenjiva na svaki stih ili tekst, ali ako dnevno odvojite samo petnaest minuta za čitanje Biblije, kroz ova pitanja vaš trud zasigurno će biti nagrađen.

Ivan Božer, Temerin

VASPITANJE U DANAŠNJE VRIJEME

„I učite sinove svoje...“
(5. Mojsijeva 11:19a)

Porodica je osnovna ćelija društva. Ona je istovremeno i stub društva. Propadanje porodice se direktno odražava na samo društvo, njegovo zdravlje i moral. Prva institucija koju je Bog stvorio je brak. Zbog brzih promjena u društvu u današnje vrijeme postalo je neophodno da dodatno definišemo riječ brak. Kada je Bog stvorio ovu instituciju (i dugo nakon toga), ona je podrazumijevala isključivo zajednicu između muškarca i žene. Bog je zapovijedio da se razmnožavaju, i brak je trebalo

da bude osnova za porodicu. Danas ljudi žele da nametnu neke nove i iskrivljene definicije braka i porodice.

Porodica je okruženje u kojem bebe treba da dolaze na ovaj svijet. Ona im pruža ispravan start. U porodici bi trebalo da pronađu ljubav, sigurnost i prihvatanje. Bog je predvidio da porodica bude mjesto učenja i vaspitanja.

U današnjem svijetu škola je u ogromnoj mjeri preuzela obrazovnu funkciju, što i nije tako loše, jer je obrazovanje na taj način unaprijeđeno. Nema sumnje da škola ima i vaspitnu ulogu, ali porodica bi trebala da ima primarnu ulogu u tome.

Porodica je ta koja treba da ima glavnu vaspitnu ulogu, a tek na drugom mjestu škola. Nažalost, situacija se stalno mijenja, te zbog zauzetosti i prezaposlenosti roditelja, škola polako (čak i brzo) istiskuje porodicu iz njene vaspitne uloge. Pored škole, postoje i drugi faktori koji utiču na vaspitanje, i koji su mnogo pogubniji. Ulica se često nametala kao faktor koji je uticao na djecu (najčešće negativno). Tu je i televizija, ali danas tu ulogu sve više ima internet. Internet je kao ogroman okean u kome je moguće pronaći dosta dobrih i korisnih stvari, ali istovremeno predstavlja i vrlo "opasne vode", posebno za djecu.

Nije lako danas podizati djecu jer se nasuprot roditeljskog uticaja postoje i drugi intere-

santni, dostupni izvori informacija, zabave, zadovoljstava... Sve to se dešava u doba poremećnih vrijednosti, u kojem nema puno respekta i mjesta za moral i duhovnost. Bez obzira na to što je teško, ipak je moguće! Moguće je i blagosloveno je. Bog blagosilja i pomaže kada mi želimo da činimo Njegovu volju. Izgradnja porodice po Božijem standardu podrazumijeva Božiju Riječ. Biblija nam je putokaz i vodič za ispravan život. Podizati porodicu na Božiji način je stvaranje oaze u kojoj možemo imati sve ono što je Bog i želio da imamo.

„Uči dete prema putu kojim će ići, pa neće odstupiti od njega ni kad ostari.“

(Priče Solomonove 22:6)

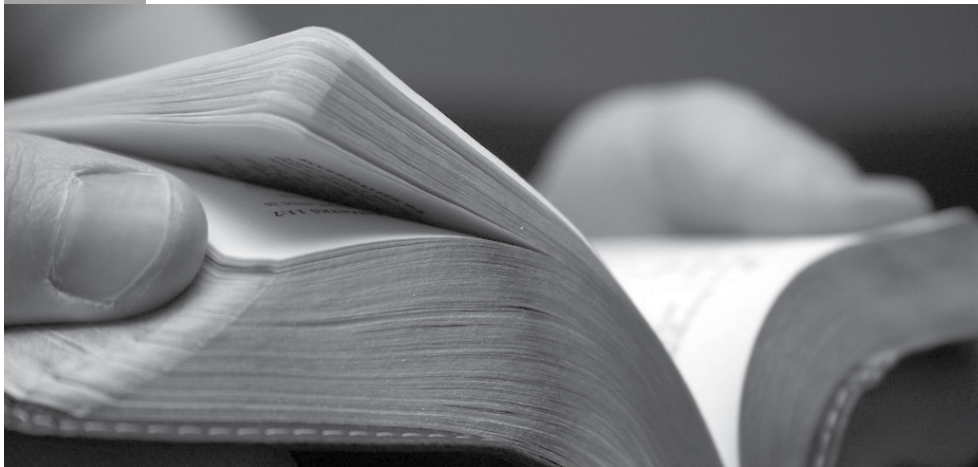
Branko Erceg, Banjaluka

Želim da vas podstaknem na ozbiljnije predanje crkvi. Niko se ne ponaša opušteno i nedisciplinovano na nekom zvaničnom skupu, npr. u sudnici, a ipak se mnogi hrišćani tako ponašaju u crkvenoj skupštini, koja je mnogo uzvišenija od bilo koje zemaljske skupštine.

Pohađajte svoju crkvu redovno i dolazite na vreme, oblačite se prikladno, služite u skladu sa svojim mogućnostima, i cenite činjenicu da ste deo jedne važne institucije. Dajte svojoj skupštini najbolje što imate. Imajte dobar stav i dobro služite.

Derek Prince

BOŽIJA REČ

„Neka knjiga Zakona bude na ustima tvojim: razmišljaj o njoj danju i noću, kako bi verno držao sve što je u njoj napisano: samo ćeš tada biti sretan i uspećeš u poduhvatima.” (Isus Navin 1,8)

Martin Luter je rekao za muziku da je ona teologija koja peva, što na određeni način može da preusmeri naš pogled sa muzike i pesme kao umetnosti na Boga. Poučavanje je povezano sa Božijom Reči - Biblijom, koja nam je ostavljena kao važno duhovno uputstvo za napredan i uspešan ovozemaljski život.

Govoriti o Reči a ne govoriti o osobi koja je Tvorac i iz čijih usta je ta kreativna Reč izašla, ne bi imalo nikakvog smisla.

Apostol Jovan svoje evanđelje počinje rečima: *„U početku beše Reč, Reč beše u Boga i Reč beše Bog.”* (Jovan 1,1)

O kakvoj reči ovde Jovan govori? To je veoma važno da spomenemo na samom početku kako bismo što bolje razumeli važnost koju Reč ima u našem životu.

Prva važna činjenica jeste da je Reč koja se spominje u ovom tekstu osoba. U istom poglavlju, vidimo sledeće: *„I Reč telom postade i nastani se među nama.”* (Jovan 1,14)

Očigledno je da se ovde ne radi samo o nekom zapisanom tekstu kojeg možemo da pročitatamo. U pitanju je osoba Isus Hrist - Bog! On se, kako kaže

Jovan, utelovio i došao među nas ljude da kao Bogo-čovjek (što je veoma važno istaknuti da je istovremeno bio i Bog i čovek) omogućiti nama spasenje i večni život. Jovan svakako želi da naglasi kako Isus nije samo običan čovek, već živa Božija Reč koja je poslana kao poruka od Boga kako bi ne samo promenila ljudski život, već i podarila mu spasenje.

Isus je živa Reč koja je postojala ne samo od početka već i pre nego što je naš Bog Otac sve stvorio. Sve što je rekao to je i postalo. Ovo je opisano u knjizi Postanka u prvoj glavi. Možemo da zaključimo da je Božija Reč kreativna.

Ti i ja možemo znati mnogo pesama i pevati nešto što je zapisano u Bibliji ili opevati neku biblijsku temu. Međutim, hrišćani danas iako imaju pisanu Reč prema kojoj bi trebalo da usklađuju svoj život, izgleda da brzo zaboravljaju ono što su pročitali i čuli, a samim tim zaboravljaju i Onoga ko je tvorac te Reči. Zapisana i opevana Božija Reč, ne znači automatski i praktičnu primenu u svakodnevnom životu.

Pored pisane Reči (Logosa), postoji i izgovorena (Rema),

živa Reč od Boga, koja je takođe značajna za naš lični život. To je svakako važno kada pričamo o odnosu između Boga i čoveka. Postavlja se pitanje: „Kako da spoznamo tu živu Božiju Reč koju nam Bog objavljuje?” Ovo je jako bitno ukoliko želimo da spoznamo šta je dobra, ugodna i savršena volja Božija (Rim. 12:2). Spoznaja volje Božije za naš život dolazi kroz izgovorenu živu Reč od Gospoda namenjenu isključivo za nas kao pojednice (Rema). Nemoć je spoznati Rema Reč ukoliko ne provodimo kvalitetno vreme da spoznamo opštu volju Božiju kroz proučavanje Njegovog pisane Reči. Sigurno ste se susretali sa onom vrstom hrišćana, koji smelo tvrde kako imaju „reč od Gospoda”, a kada to proverite kroz pisanu Reč Božiju, shvatate da je ta navodno otkrivena reč od Gospoda ustvari plod ljudske želje, pogrešnih stavova i sl.

Naredna opasnost koju takođe treba spomenuti kada govorimo o Božijoj pisanoj i izgovorenoj Reči jeste neprepoznavanje samog Boga i Njegovog delovanja. Kada pogledamo u tekst iz Lukinog evanđelja 4, gde je Isus, citirajući proročku Reč iz knjige proroka

Isaije, naglasio jednu važnu činjenicu koja ose dnosila na početak Njegove javne službe: „**On im reče: Danas se ispunilo ovo Pismo što vam još odzvanja u ušima.**” (Luka 4,21)

Veoma je važno prepoznati vreme Božijeg delovanja kroz poruku koju slušamo kako bismo na pravilan način mogli odgovoriti i biti deo savršene volje Božije za naš život. Za to nam je svakako potreno da svoj život usklađujemo sa Božijom zapisanom i izvogorenom voljom, posvećujući se slušanju i vršenju onog što smo pročitali ili čuli od Boga.

Ljudi iz Nazareta nisu mogli da prepoznaju Mesiju već su u Njemu videli komšiju i dobro poznatog tesarevog sina. Ispunjenje dugo očekivanog obećanja o dolasku Mesije nije se uklapalo u njihova očekivanja jer nisu prepoznali vreme Božijeg delovanja ili pohođenja. Mi se nalazimo u istoj opasnosti od neprepoznavanja Božijeg delovanja i poruke koju nam On šalje kroz svoju Reč, ukoliko naš duhovni život nije posvećen i odvojen od ovoga sveta i ako nismo u procesu obnove uma.

Pored proučavanja Božije Reči i molitvenih navika, još jedna

treba da nas krasi. To su naše pesme. Pre više od desetak godina, moji dragi prijatelji iz Londona su me ohrabрили da pevam Božiju Reč i koristim je u slavljenju. Praktikujući ovo, iskusio sam predivno Božije delovanje, inspiracije za nove pesme i duhovno osveženje. Pesme kao što je „Iz srca mi naviru” (nastala 2008.) jesu deo tog pevanja Božije Reči iz Psalma 45 tokom jednog od spontanijh slavljenja.

Na krju, obnova našeg uma, spoznaja savršene Božije volje za naš život kao i vrlo važno prepoznavanje vremena Njegovog pohođenja u našim životima, jesu sastavni deo našeg posvećenja Bogu.

Onoliko koliko živimo po Božijoj Reči, usklađujemo svoje stavove i razmatramo otkrivenja koja dobijamo, toliko je bitno i kakav je naš odnos prema Božijoj Reči kada je pisanje pesama u pitanju.

Moja molitva za svakog od vas koji ćete čitati ove redove jeste da vas Božija Istina kroz Njegovu Reč prožme i da Ga možete proslaviti pravim rečima, ali i delima.

Dejan Milinov, Novi Sad

Obujte noge pripravnošču na evanđelje mira.

EFESCIMA 6:15

BAKA MISIONARKA

U našu crkvu ide jedna slatka mala bakica, koja je drugačija od ostalih bakica. Kada završi svoje dnevne obaveze kao spremačica, a svaki dan sprema domove četiri porodice, šezdesetpetogodišnja Amina ne ide odmah svojoj kući. Ne odmara se kao druge bakice, već ona žuri da poseti što veći broj kuća po komšiluku i podeli tractate. Na taj način deli ono što je najdragocenije u njenom životu - Božiju ljubav.

Amina živi sama. Njeno troje dece je već odraslo i odavno su otišli od kuće. Ona se osećala kao da nema o kome da se brine. Ipak je znala da ima Boga i osećala je potrebu da širi Njegovu Reč, kao i da brine o Njegovoj porodici vernika.

Za Aminu je od najveće važnosti bilo to što je Bog napravio tolike promene u njenom životu i ona to nikako nije želela da ostavi samo za sebe, već da podeli sa svima oko sebe. Čeznula je da širi vest o evanđelju. Amina je još po nečemu posebna, jer ona ne ume da čita, ali to je ne

sprečava da aktivno deli traktate i da priča ljudima o jednom jedinom pravom Bogu, i Njegovom Sinu Isusu Hristu. Amina počinje sa poslom u 6 časova ujutro. U 19 časova završi sa poslednjom porodicom i nakon toga ide od kuće do kuće i deli traktate. Usput im priča o Božijoj ljubavi. Kada sve to završi dođe kući oko 21 čas, a nekada i kasnije.

Amina je predivan primer mladim ljudima šta se sve postiže uz pomoć Božije ljubavi.

„Budite svagda spremni na odgovor svakom ko traži razlog nade koja je u vama.”

(1. Petrova 3:15a)

GIDEONITI

Gideoniti su međunarodna hrišćanska organizacija koja se bavi besplatnim dijeljenjem Biblije i Novih zaveta. Organizacija je osnovana 1899. godine, u Džejnsvilu (SAD), i nazvana je po Gideonu iz Starog zaveta. Dosada su Gideoniti podělili 2 milijarde Biblija i Novih zaveta širom svijeta.

Ukoliko želiš da radiš nešto za Boga, možda je članstvo u Gideonitima prava stvar za tebe. Članovi individualno ili u saradnji sa drugima dele Nove zavjete. Kada sejemo Božiju Riječ plod sigurno neće izostati.

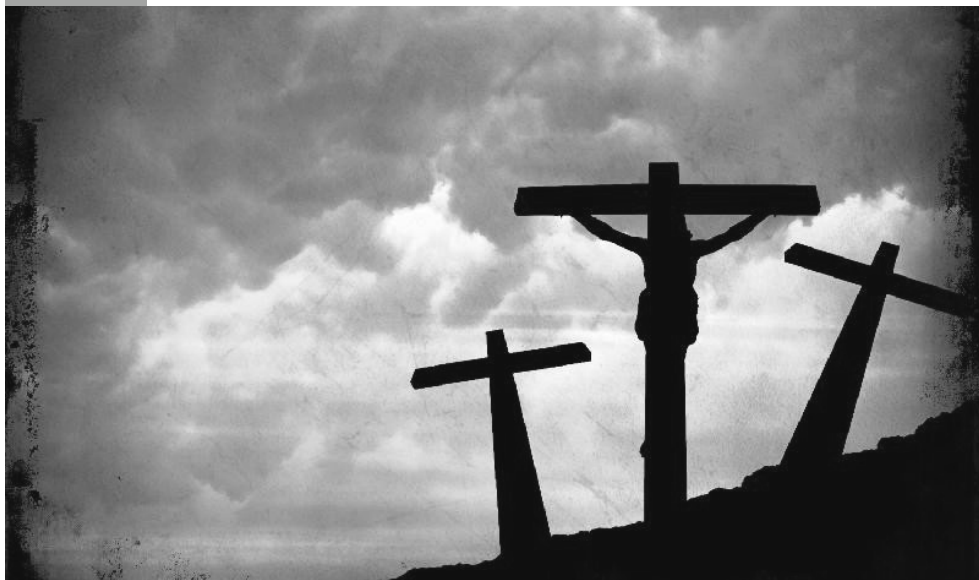
Za više informacija, obratite se Gideonitima u vašoj zemlji.

Božija Riječ je došla u prave ruke

Za vrijeme moje posjete Los Anđelesu, sreła sam oženjenog žčovjeka iz Tusona u Arizoni. Vrlo brzo sam se zaljubila i upustila sa njime u ilegalne aktivnosti vezane sa drogom. Odlučili smo da iznajmimo stan u Feniksu, glavnom gradu Arizone, gdje bih ja mogla živjeti. Sada znam da je Bog želio da mi pokaže koliko je prazan moj život i da zadobije moju pažnju. Kada sam stigla u Feniks oko 6 sati ujutro i odsjela sam u prvom motelu na koji sam naišla. Nakon što sam napravila dogovor da se moje stvari dopreme u stan u ponedjeljak, sjela sam na krevet i poželjela da pročitam nešto. Posegnula sam za telefonskim imenikom koji se nalazio na noćnom ormariću. Kad sam ga uzela, nešto je skliznulo sa njega. Uspjela sam to uhvatiti i shvatila da je u pitanju Biblija. Kad sam vidjela Bibliju u svojoj ruci, odjednom sam osjetila snažnu želju da je otvorim. Počela sam da čitam knjigu proroka Jezekilja (Ezekiela). Tako se zvao sin moga momka. Pročitala sam sledeće: „Ja ću te odvesti u pustinju.” Ja sam upravo iz Los Anđelesa došla u pustinju Arizone. Zнала sam da moj momak nije dio Božijeg plana za moj život. Bog je nastavio da mi pokazuje druge odlomke koji su mi pomogli da uvidim istinu za još neke stvari u mome životu. Te noći sam odlučila da mi Bog bude na prvom mjestu. Molila sam se za oproštenje svih svojih grijeha i znala sam da sam Ga upoznala. Hvala Gideonitima za vjernost Bogu i Njegovoj Riječi. Bog ih je silno upotrijebio u mome životu.

[Šeri]

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je uskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

Moli ovu molitvu u vjeri da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.

Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

Syloam

KONFERENCIJA
VERE
NOVI SAD

govornici

Stojan Gajicki
Slavko Tutič
Miroslav Fic

30.10.

u 17 h i 19 h

31.10.

u 17 h i 19 h

slavljenje

Tim za slavljenje
Syloam

Tim za slavljenje
KC Riječ Života
Osijek

prostorije

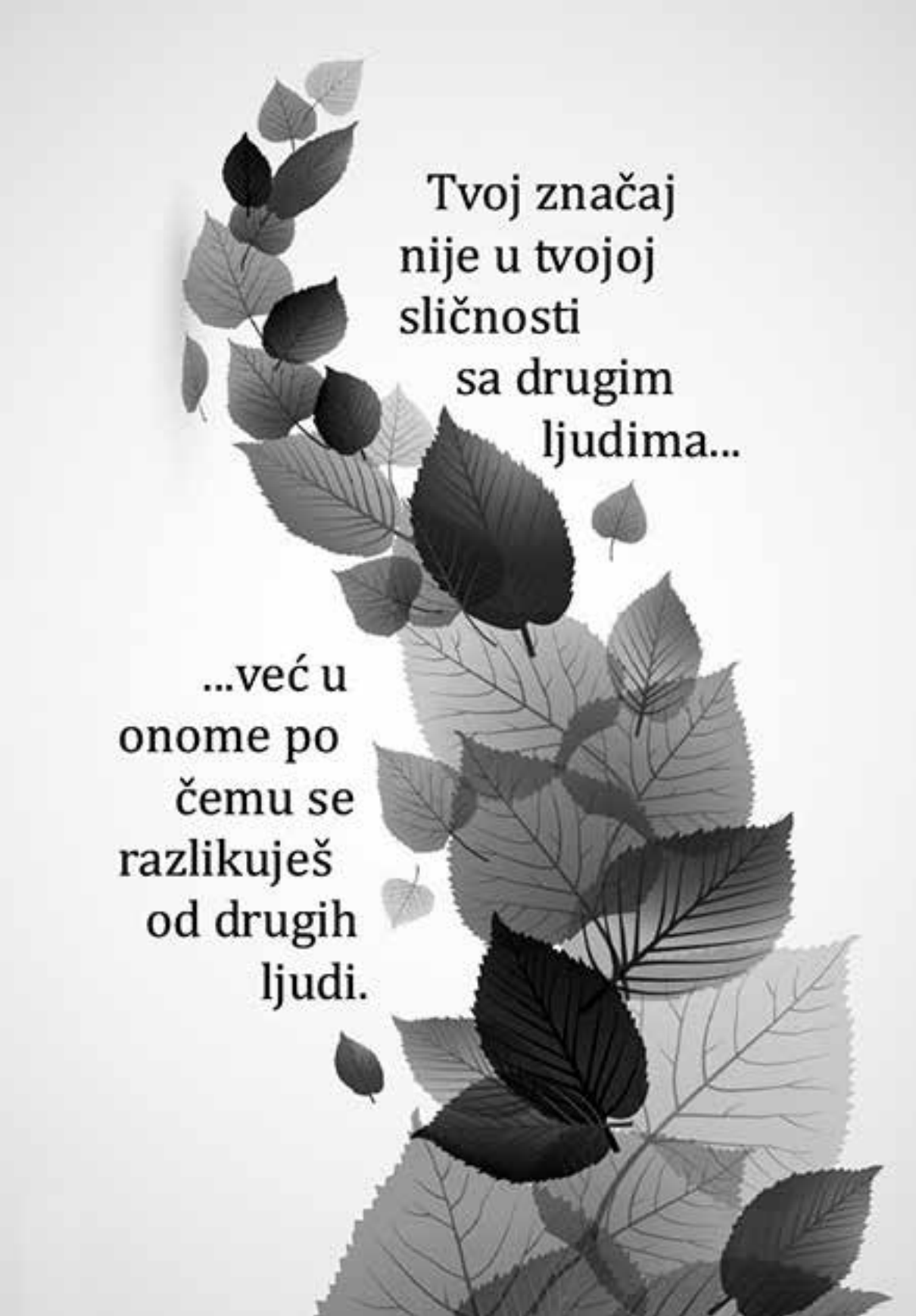
PEC

Petra
Drapšina 42

VIŠE INFORMACIJA

064 34 30 817

WWW • MEDIA • SYLOAM-INTERNATIONAL • ORG

Tvoj značaj
nije u tvojoj
sličnosti
sa drugim
ljudima...

...već u
onome po
čemu se
razlikuješ
od drugih
ljudi.